

TORNEM DESPRÉS DE LA PUBLICITAT

Carles Mallo

2011

PERSONATGES

ÀLEX, 29 anys.

RAQUEL, la seva germana, 31 anys.

LÍDIA, la presentadora de TV, 37 anys.

CAROL, la maquilladora, 33 anys.

TONI, el seu home, 38 anys.

ESPAI

N'hi ha diversos (Casa d'Àlex i Raquel, Despatx de Lídia, Casa de Toni i Carol, entre d'altres), però no cal que es vegin.

NOTA

Els fragments de text que estan en aquest format:

Ara seus. No estàs cansat. Ni molt menys. De fet, fa dies que seus aquí, davant de la pantalla. Mira't les mans. (exemple de l'escena 1)

poden ser una veu en off gravada, poden ser dits per un dels actors en escena o per diversos d'ells. El joc escènic hauria d'anar canviant al llarg de l'obra.

D'altra banda, sempre que hi hagi un text en cursiva es tracta d'una acotació i, per tant, no s'ha de dir en la posada en escena.

ÀLEX

1.

Ara seus. No estàs cansat. Ni molt menys. De fet, fa dies que seus aquí, davant de la pantalla. No tens res més a fer. Mira't les mans. Fes-ho. Les teves mans són importants, ja ho veuràs. Una més que l'altra. Ja ho veuràs, no em facis parlar. Va, tria'n una. Aquesta que mires.

Serà aquesta mà.

Ara segur que estàs pensant per què l'has feta servir. No avui, sinó altres dies. I tot el que has fet amb aquesta mà és important. Tot és important, de fet. No t'equivoquis.

Posem un exemple.

Va ser important que li toquessis un pit per accident a la teva nova companya de despatx. La de la cua. Per accident, sí, però li vas tocar. Li passes la grapadora i amb la mà... clac. Ella no va dir res. Però l'endemà, a la fotocopiadora, quan li van caure dos fulls, es va ajupir, va fer veure que s'entrebancava i es va agafar al teu cinturó, la seva mà tocant-te el paquet. Això se'n diu tornar-s'hi. Una relació de sis mesos basada en una mà que toca una teta. Potser no sabies que ella havia fet veure que li queien els fulls, allà a la grapadora. Fotocopiadora, perdona. Les paraules són importants. Això de la vostra relació... Ara ja ho saps. Però vau ser feliços durant sis mesos.

Imagina't que no li arribes a passar la grapadora. Que no li arribes a tocar la teta. Mira't la mà que li va tocar una teta. Posa't al seu lloc. La seva mà et va tocar el paquet.

I ara seus, amb les mans al teclat, totes dues mans, escrivint sense parar.

No és com amb la grapadora, que va ser sense voler. Ara les teves mans fan el que tu vols que facin. I tu ets aquí assegut perquè vols. Tot el que passarà a partir d'ara és perquè tu vols. No t'equivoquis.

2.

Habitació de l'Àlex.

L'ÀLEX és a l'ordinador, escrivint. La RAQUEL, la seva germana, també mira la pantalla, tipa que l'Àlex no pari.

RAQUEL, pel que està escrivint.

Ja està. L'has acabat.

ÀLEX

He de canviar l'última frase.

RAQUEL

L'has d'enviar.

ÀLEX

L'última paraula.

RAQUEL

Àlex, és l'última vegada que t'ho dic. Envia-la.

ÀLEX

Si canvio l'última frase sonarà més contundent. Lliga amb el principi. Ho veus? I si pot ser més contundent, l'he de canviar.

RAQUEL

L'has d'enviar.

ÀEX

Per mail?

RAQUEL

Per mail, per correu postal o la portes tu mateix en mà.

ÀLEX

En mà?

RAQUEL

El que vulguis.

ÀLEX

Per mail.

RAQUEL

Però ara. I surts de davant de la pantalla i obres la finestra. (*Fotent-se'n del seu germà*) Saps què hi ha a fora?

ÀLEX, *que coneix les bromes de la seva germana.*

Raquel...

RAQUEL

Aquí, just aquí fora.

ÀLEX

El nostre carrer. D'acord, fa dies que no surto i potser s'ha declarat la tercera guerra mundial i la gent passa gana, o potser no hi ha ni carrer. Vols dir això? Va, que era important escriure això. Ho saps. Puc mirar? O hi ha radiació? Hi hagut una explosió nuclear i no puc ni mirar el nostre carrer?

RAQUEL

Saps què hi ha al nostre carrer?

ÀLEX

Sí, una bústia meravellosa. Però ja t'he dit que enviaré la carta per mail. Bé, enviaré *el mail* per mail. Estic nerviós.

RAQUEL

Estàs nerviós perquè no has mirat què hi ha just aquí sota.

ÀLEX

No em mouré.

RAQUEL

Quants dies t'has estat aquí assegut per escriure aquesta carta?

ÀLEX, *apuntant-se al joc de la seva germana.*

Un rinoceront.

RAQUEL

Eh?

ÀLEX

A baix, al nostre carrer, hi ha un rinoceront.

RAQUEL, *jugant*.

Gairebé.

ÀLEX

Un elefant.

RAQUEL

Exacte. Un elefant enorme que ha aixafat la caseta de l'electricitat. Els edificis de l'altra banda del carrer fa dies que no tenen llum perquè l'ha aixafat l'elefant aquest que no has vist perquè t'has passat tres dies, o tres setmanes, no ho sé, aquí tancat escrivint aquest collons de carta pel diari.

ÀLEX

No anava tan equivocat amb allò de l'explosió nuclear. Per cert, m'he dutxat. He estat aquí tancat, però m'he dutxat.

RAQUEL

Ho sé. T'he vist.

ÀLEX

No tornis a dir-me que la tinc gran.

RAQUEL

Jo no menteixo. Orgull de germana. Va, obre la finestra.

ÀLEX

Passarà una cosa terrible si no l'obro?

RAQUEL

Precisament passarà si l'obres.

ÀLEX

Però tu vols que l'obri perquè vegi l'elefant.

RAQUEL

Perquè vegis una dona.

ÀLEX

Ah, hi ha una dona que m'espera.

RAQUEL

De fet, hi ha moltes dones que t'esperen.

ÀLEX

Doncs...

RAQUEL

I homes.

ÀLEX

Bé.

RAQUEL

Si ara obrissis la finestra, veuries tota aquesta gent aquí fora, mirant cap aquí, a la teva finestra. Tenen els ulls vermells perquè fa dies que no dormen.

ÀLEX

I no saben què és el col·liri.

RAQUEL

Al principi eren molts més, però alguns no han aguantat.

ÀLEX

Quan em vegin, segur que se'n van uns quants més.

RAQUEL

Voldran que baixis.

ÀLEX, *segueix la broma.*

Per tocar-me. Amb roba o sense?

RAQUEL

Saben que no t'arreglaràs, que sortiràs vestit amb roba d'esport, i correràs per la banda esquerra del parc, tot suat, amb l'ipod a tot volum.

ÀLEX, *corregint l'accent.*

Ipod. No Ipod.

RAQUEL

No sentiràs com tota aquella gent et segueix mentre tu corres. Però n'hi haurà un que t'atraparà i es posarà al teu costat. És un home que ha sortit de casa, ha deixat la seva dona per veure't a tu. Si tu no haguessis escrit aquesta carta que has escrit, ell no hauria vingut a esperar-te a sota la finestra, ni correria darrere teu...

ÀLEX

I per què no venia amb la seva dona?

RAQUEL

Ell no ho sap però la seva dona també correrà darrere teu.

ÀLEX

Però m'ha tocat l'home.

RAQUEL

Al teu costat. Tots dos sueu.

ÀLEX

Ho he de trobar motivador això?

RAQUEL

Depèn de com, sembleu la mateixa persona. Correu al mateix ritme. Ell intenta fer tot el que tu fas.

ÀLEX

No em puc creure que ningú més no m'atrapí.

RAQUEL

D'acord. Hi ha una altra dona.

ÀLEX

Ara sí.

RAQUEL

Va vestida com si anés a una reunió a la Casa Blanca. Va a una reunió a la Casa Blanca, de fet.

ÀLEX

Corrent? De Barcelona a la Casa Blanca, vestida així com va. Déu n'hi do. Digue'm que hi ha un tros que el farà amb vaixell.

RAQUEL

Pregunta-li quan es giri.

ÀLEX

Quan es giri, ens enamorem. A càmera lenta.

RAQUEL

No.

ÀLEX

I l'home del costat?

RAQUEL

El tens enganxat i no para de mirar-te.

ÀLEX

Què vol?

RAQUEL

Passar-te a davant. Però els de darrere només t'animen a tu. Guanyaràs.

ÀLEX

Guanyaré què?

RAQUEL

Si miressis enrere veuries el món sencer cridant el teu nom. Per això et dic que guanyaràs.

ÀLEX

Però l'home del costat...

RAQUEL

Clava-li un cop.

ÀLEX

Raquel...

RAQUEL

Clavaràs un cop i caurà. Així podràs córrer tranquil. Amb la dona dels talons, tots dos sols. Fins al final.

ÀLEX

Però i l'altra dona?

RAQUEL

També la...

ÀLEX

Què? Què faré amb aquestes dones?

RAQUEL

Només sé que has escrit una carta i tothom et vol tocar. Són darrere teu. Els mires. Corres amb el cap enrere. Hi ha la dona dels talons entremig.

ÀLEX

No tinc clar què volen.

RAQUEL

És normal. Alguns treuen pistoles.

ÀLEX

Però no m'estimaven?

RAQUEL

I t'apunten.

ÀLEX

Qui m'apunta?

RAQUEL

T'hauràs de defensar.

ÀLEX

Hauria d'haver matat l'elefant només de començar.

RAQUEL

Però quan poses la mà a la butxaca del xandall no trobes la pistola.

ÀLEX

Quina pistola?

No surto mai a córrer amb pistola.

RAQUEL

És a l'altra butxaca. T'atures. La gent no para de córrer cap a tu. Els apuntes.

ÀLEX

I disparo.

...

ÀLEX

He matat algú?

RAQUEL

Has enviat la carta als diaris?

ÀLEX

El mail. Sí.

RAQUEL

Doncs que no et vegin la pistola.

I dutxa't. Que ho devies fer. Però fa dies, no?

3.

I et dutxes. Quanta més aigua millor.

L'ÀLEX es fica a la dutxa. El soroll de l'aigua es barreja amb tot el que té dins del cap, que són veus, que són trets, que són crits, i petons, i paraules, moltes paraules.

L'aigua, te la passes pertot arreu, per netejar. I encara no saps tot el que hauràs de netejar d'aquí uns dies. No saps res, de fet. De la vida. Del que passa al carrer.

No hi ha elefants. Això segur. Això sí que ho saps.

No saps que dutxar-te massa estona seguida fa que després et piqui la pell i, com que ets hipocondríac, sí, ho ets, després et penses que aquesta picor vol dir que has agafat alguna cosa. No saps que mentre et dutxes, el teu mail, la teva carta, ja ha arribat al diari.

I que molta gent l'està llegint.

Llegeixen la carta publicada amb lletra impresa. A les pantalles de l'ordinador. A les ones hertzianes. Ho llegeixen tots fins que els fan mal els ulls. Tu no saps res del que ha passat. No saps res del que ha fet la teva carta. No saps que l'ha llegida tothom. No saps res de res, de fet.

4.

A casa de l'Àlex i la Raquel. Uns dies després d'haver enviat la carta. La LÍDIA acaba d'arribar. La RAQUEL no sap qui és, però no para de parlar.

RAQUEL

L'he cagada. T'he deixat entrar. És l'interfon. Fa quatre setmanes que l'haurien d'haver arreglat i ara ja ets aquí. No vull haver de baixar a obrir cada vegada. I em passa això. El botó... i l'altre és a dins. L'altre ets tu, ara. Toquen el timbre, no sé qui és i pugem a dalt. L'he cagada. He pensat: És una amiga de l'Àlex. I no. No?

LÍDIA

Vols que me'n vagi?

RAQUEL

No. Potser sí. Me'n vaig jo. No vull que em venguis res.

LÍDIA

No venc res.

RAQUEL, *pel que porta la Lídia sota el braç.*

I aquesta carpeta?

LÍDIA

Són dues carpetes.

RAQUEL

Mira, potser sí que te'n vagis. No tenim diners.

LÍDIA

No venc res. T'ensenyo el que hi ha dins les carpetes. Li hauria d'ensenyar al teu nòvio, però...

RAQUEL

No tinc nòvio.

LÍDIA

L'Àlex.

RAQUEL

Som germans.

LÍDIA

Perdona. He suposat que... Quants anys tens?

RAQUEL

Què vens?

LÍDIA

No venc res. Aquestes carpetes no són...

RAQUEL

Catàlegs?

LÍDIA

No ho són.

RAQUEL

Els veïns del costat sempre compren coses. Ara no els trobaràs, però si t'esperes mitja horeta... La dona és encantadora. No li fa res que li entrin a mitja tarda a casa. Al contrari. Fa cafès. Tes. Fa de tot. Seuen amb ella, miren la tele amb ella. I compra coses. Té la casa plena de *pijadetes*. Pertot arreu. I quan ve algú a casa seva a vendre-li una enciclopèdia, *tuppers*, figuretes de porcellana o congelats, vol que li venguin alguna cosa que ompli, que li ompli més casa seva. El que no sap la pobra dona és que un dia, quan vulgui anar a obrir la porta, no es podrà moure del sofà, perquè estarà tota envoltada de figuretes i enciclopèdies i congelats i no es podrà moure del sofà. De fet, un dia, fent-se uns macarrons, se li encendrà la paella, se li encendrà la cuina, i el foc... foc de la cuina al menjador, on hi serà ella, veient les flames, i intentant arribar a la porta, però com que tot són enciclopèdies, figuretes i congelats, no hi pot arribar, bé, els congelats hi ha un moment que es fonen, i té l'esperança que deixin un caminet per passar-hi, però ni així, ni amb els congelats fosos, no es podrà escapar de morir cremada per culpa de gent com tu, que ve a mitja tarda, mentre una està tranquil·la a casa, pensant que no hi haurà ningú tan desgraciat com per venir amb dues carpetes plenes de catàlegs per vendre't qualsevol merda i desgraciar-te la vida, no? Perquè és el que faràs, tu, desgraciar-nos la vida, no?

L'Àlex acaba d'entrar. Ve de dutxar-se, amb una tovallola a la cintura.

ÀLEX

No.

RAQUEL, *a la Lídia.*

Sisplau, vés-te'n.

ÀLEX

Raquel...

LÍDIA

Sóc...

ÀLEX

Sé qui ets.

LÍDIA, *a l'Àlex.*

Espero que vinguis sol el dia que et faci l'entrevista.

ÀLEX

Vols fer-me una entrevista?

LÍDIA

Primer estaria bé que et vestissis.

RAQUEL, *com que l'Àlex va mig despullat.*

Li has vista?

5.

Al despatx de la Lídia. L'endemà. La Lídia seu a la seva taula. L'Àlex, al seu davant. La Carol s'està dreta a un costat.

LÍDIA

El dia de l'entrevista, la Carol et maquillarà.

ÀLEX

Un moment. És que...

LÍDIA

Però no pateixis. No toca més del compte.

ÀLEX

És ella?

LÍDIA

És clar que és ella.

ÀLEX

No parla?

CAROL

No. Només maquillo. *(A la Lídia)* Un altre estúpid.

LÍDIA

Carol, sisplau.

CAROL

És una entrevista important, d'acord. Callo.

ÀLEX

Esteu parlant de mi?

CAROL

No.

LÍDIA

Sí.

ÀLEX

És per la carta?

LÍDIA

I més.

ÀLEX

No vaig escriure res més que una carta. No hi ha res més.

LÍDIA

Ara sí.

ÀLEX

Per què és aquí la maquilladora?

CAROL

Per fer la meva feina.

ÀLEX

A qui maquilles ara? Aquí, vull dir, ara.

LÍDIA

No et preocupis per ella.

ÀLEX

Em preocupo per tot.

LÍDIA

Serà una entrevista, Àlex. No passa res.

ÀLEX

No?

LÍDIA

Has portat els papers de l'altre dia? Firmats?

ÀLEX

No.

LÍDIA

Té. Els pots firmar ara. Són els mateixos. Temes de drets d'imatge. La tele ens els demana. La data no està tancada. Et pagarem.

ÀLEX

Per fer-me una entrevista?

CAROL

Vol fer més coses.

LÍDIA

Carol...

ÀLEX

Si t'he de sincer no m'he llegit res del que diuen aquests papers.

LÍDIA

No em vas creure.

ÀLEX

Sé que no venies enciclopèdies.

LÍDIA

Els papers. Llegeix les condicions i pensa-t'ho una estona.

Mentre tu llegeixes, la Carol et mira i tu ho notes. Et mira la roba que portes. De dalt a baix. I les mans. Mira com agafes els papers. Així. I et mira. A tu. Potser no la paguen per maquillar, sinó per mirar. Et mira. Llegeixes movent els llavis. Hi ha molta gent que ho fa.

ÀLEX

Per què és aquí ella?

No ho saps i t'inquieta. Si ho sabessis, què faries? Res, segurament res. O potser sí. Ara et penses que no ets capaç de fer res. Però d'aquí uns minuts... Minuts que per tu són dies. O setmanes. El temps és capaç de fer-te fer de tot.

LÍDIA, a l'Àlex, pels papers.

Què me'n dius?

ÀLEX, molt nerviós i atabalat.

Encara no he llegit res. A vegades em costa concentrar-me. Per res en concret. O sí. Per tu. Per ella, potser. Carol, no? Àlex, el de la carta. Però encara falten molts dies per l'entrevista, no? No sé què hi fa ella aquí. Hi treballa, ja ho sé, no dic això. I perdó, perdó, no em molestes. Per què parlo així? No em molestes, i has de ser aquí, es veu que hi has de ser, potser jo no, aquesta carta, els papers, i la carta, jo no la vaig escriure perquè em fessin una entrevista, no m'ha respost qui m'havia de respondre. Em respons tu. Vosaltres. Sou un pack? Penseu el mateix, voleu el mateix, em fareu el mateix

LÍDIA

No.

CAROL

Això no.

ÀLEX

Vosaltres sabeu perquè sóc aquí i jo no.

LÍDIA

Si llegeixes aquests papers...

CAROL

Te'ls puc llegir jo...

ÀLEX, convencent-se.

Una entrevista és una entrevista.

LÍDIA

Sí.

ÀLEX

Res més.

...

ÀLEX

Res més.

La CAROL no pot parar de mirar l'ÀLEX. Ni quan aquest surt del despatx. La CAROL ha d'anar cap a casa, però l'ÀLEX se li ha ficat al cap.

6.

El mateix dia, una estona després, a casa de la CAROL i en TONI. En TONI, que acaba d'arribar de comprar, té tres o quatre bosses del supermercat a les mans mentre fa un petó a la CAROL.

TONI

Compro pensant en la nena. Packs familiars. No menja pa bimbo i compro el pack gran. Per què? Quan vas quedar-te embarassada no vam firmar cap contracte amb el supermercat, no? A vegades ho penso: la targeta aquella de benvinguda, del pack del nou nadó, del nouvingut, el nou pack, aquell, potser t'obliga de per vida a comprar packs familiars. Negoci, no? Tens un fill i el banc es queda el teu pis perquè et gastes tots els diners amb els pa bimbos gegants que es fan malbé perquè la nena no té ni un any. Per què he comprat el pack gran?

CAROL, que l'ajuda amb les bosses.

Els iogurts estan caducats.

TONI

No pot ser. He agafat els de darrere. Sempre agafo els de darrere, perquè els de davant/ No pot ser. He agafat els de darrere perquè no fossin caducats i ni he mirat. No mirava enlloc. Mirava la prestatgeria dels pa bimbos i he trencat una mousse. Dues. Les mousse amb melmelada van amb pot de vidre. No es diuen mousse, em penso. I són caducats. He pagat una mousse. Ara he pensat una cosa que no t'agradarà: si no tinguéssim la nena, no hauria hagut de pagar la mousse. No l'hauria trencada perquè no hauria estat mirant els pa bimbos mentre agafava els iogurts caducats. Penso coses d'imbècil a vegades. Dorm? Tinc ganes de veure-la. L'he vista fa una hora i ja tinc ganes de veure-la. Això em disculpa?

CAROL, fent broma.

No.

TONI

També he comprat una cosa per tu. Agulles d'estendre roba de fusta. He anat al súper, no a una joieria. Ho sento. Però fa dies que et poses nerviosa amb les de plàstic. Jo també. Les he comprades per tots dos. Venen amb dues cartolines. Dues tirallongues d'agulles. Una per cada un. Res de gelos. Ni per mi ni per la nena. Ho dic de broma. És veritat, però feia broma. Depressió post-part. La tinc jo, com no l'has de tenir tu?

CAROL

Avui/

TONI

Les estrenarem, sí. Quan es desperti, poso la rentadora.

CAROL

A la tele/

TONI

No, no fan futbol. Podràs estar per mi. Vull que quan la nena dormi, altra vegada, seiem al sofà i parlem. De res en concret. Parlem poc i em ve de gust. Que m'expliquis coses. No ho fas mai. Hem perdut allò de parlar de nosaltres. Parlem sempre de la nena. Avui sembla que la vulgui donar en adopció i no, sisplau, no, eh, però això de la mousse trencada m'ha deixat... fet una merda. Depressió post-part, el que et deia. I que et trobo a faltar. I que em repeteixo. Ja callo. T'estimo, t'estimo, t'estimo, t'estimo.

CAROL

Avui he conegut un home.

Ets tu, Àlex.

CAROL, *es corregeix*.

Un noi.

Ets tu, de debò que ets tu.

CAROL

Li faran una entrevista. Primer m'ha semblat un estúpid. Potser ho és. Parla com tu i com jo. Hi ha algun moment que s'atabala una mica i no se l'entén, i diria que té un tic, no com jo i la meva cama, eh, ja ho sé, no hi tornis, no ho controlo, moc la cama i no ho controlo, ell té un tic a la mà quan es posa nerviós. (*Pel que està fent en Toni*) Beus cervesa?

TONI

És suc. Del de la nena. Dorm.

CAROL

Tot el dia dorm. No et queixis.

TONI

Si amb sis mesos li compro un suc de taronja de tetrabrick, quan tingui dos anys li compraré gintonics... No sé perquè li vaig comprar un suc a la nena.

CAROL

Perquè no en tenim ni idea. Crec que se m'ha enganxat a mi el tic del noi i tot. Allò que passa que quan veus un tic a algú, doncs això. Em fa ràbia. Això del tic. El noi... no ho sé.

TONI

I quant cobra per l'entrevista?

CAROL

Ni idea.

TONI

Es forrarà. Vint-i-vuit anys. Tota aquesta pasta als vint-i-vuit. Anirà el banc, li donarà més interessos que a tu o a mi, es comprarà un pis, farà una família, tindrà una nena, o dues, o tres, no es preocuparà per si ha de treballar o no, viurà pensant en l'entrevista, no fotem, un bon plan als vint-i-vuit, no?

CAROL

Vint-i-nou. És guapo. No t'he dit que en tingués vint-i-vuit. Saps qui és? És guapo.

TONI, *sembla que no la vulgui sentir.*

Són caducats, i tant. Baixaré al súpermercat.

CAROL

És com si fos un nen, però. No sap res de com funciona... de com funciona el... el món. No sé com dir-ho.

No saps res de res, tu.

CAROL

Va escriure una... carta, un mail, alguna cosa. Ho devia fer en un matí.

No sap els dies que t'hi vas passar. Ella tampoc no sap res, em sembla. Tu almenys saps que no pots enviar una carta als diaris mal escrita. I que això demana dies, perquè ets lent.

CAROL

I ara es pensava que/

No pensaves. Tantes hores tancat i ni pensaves en el que passaria quan enviessis la carta. Bé, sí que et pensaves que passaria una altra cosa, no que els de la tele et trucarien. Això no és el que volies.

CAROL

Queixar-se. Ell es queixava. A la seva edat és normal. A la meva també. Què ens portem? Quatre anys. Jo soc mare. Ell, no. Té més temps per revolucionar-se.

No saps que t'estàs revolucionant. Revolucionar-se és d'una altra època. Tu vas escriure una carta queixant-te per/

CAROL

Tot li sembla fora de lloc. Em feia gràcia mirar-lo. La meva feina. Allà, mirant-lo. I ell aclaparat per tot. I jo mirant-lo. A ell.

Ell ets tu, de debò. Ella et mirava i tu estàs aclaparat. La tele, i la Carol, t'han aclaparat.

CAROL

Tu miraves el pa bimbo i jo el mirava a ell.

En TONI, gairebé sense adonar-se'n, llença els iogurts caducats a les escombraries. O a terra. Potser millor a terra.

7.

La Lídia s'ha endut l'Àlex al plató. Perquè vegi com va tot. Seuen a les cadires, com si ja li haguessin de fer l'entrevista. La Lídia està clarament provocadora i l'Àlex, clarament aclaparat per l'espai.

LÍDIA

Reconeix que m'has mirat.

ÀLEX

Quan? Ara?

LÍDIA

Què m'has mirat? Ara, fa un moment, tu, des d'aquí. Un peu sobre l'altre, la mà posant-te bé els cabells per sobre de l'orella, i els ulls. Blaus. No. Només faltaria. Ulls de color merda. De color mel, perdona.

ÀLEX

Ningú m'ho havia dit mai. *(Per les càmeres)* No graven, no?

LÍDIA, *provocant.*

Sí. No. O sí.

M'has mirat les tetes, no?

ÀLEX

De debò que no. És broma, tot això, no? Estic una mica perdut. Aquest focus ha d'estar encès? No graven, les càmeres, no? És un assaig. Els focus m'atabalen i tu parles així. Suo. Altra vegada. No sé. Perdona. Ja em tranquil·litzo i fes-me les preguntes que vulguis. Tampoc no sé si et podré respondre amb més detall que l'altre dia a casa. Bé, amb tot allò de la meva germana gairebé no vam parlar de detalls. Detalls. O no. No sabré. No sé si sabré, vull dir, dir-te gaire res. No soc ningú jo.

LÍDIA

Calla.

ÀLEX

Jo?

LÍDIA

És que encara no m'has respost a la pregunta d'abans i tu ja parles de moltes altres coses.

ÀLEX

No.

LÍDIA

I si ja no em pots respondre aquesta pregunta, vols dir que funcionarà l'entrevista?

ÀLEX

He firmat els papers, però...

LÍDIA

L'entrevista la faràs. Te la faré.

ÀLEX

Però això d'ara és una pregunta...

LÍDIA

Íntima? No. Les tetes eren meves. No teves. Les has mirades i ja està. Si no pots dir que em miraves les tetes, mentre amb una mà et posaves bé els texans i amb l'altre et tocaves els cabells de sobre l'orella, els teus dits, he vist els teus dits... Ara no hi ha cap càmera gravant. No ho pots dir?

ÀLEX

És que...

LÍDIA

Vull que ho diguis.

ÀLEX

Però si ja està, no? Tu ja has dit que... ja ho hem parlat.

LÍDIA

No ho hem parlat.

ÀLEX

Ho has dit tot tu. Fa un moment. M'ho has preguntat. I jo no ho negat. Ho has preguntat i amb la meva mirada. La mirada de quan m'ho has preguntat eh, no la primera mirada a les teves/

LÍDIA

Què?

ÀLEX

És que ja ho has dit tu. Tens raó. El que has dit. És això. El que he fet.

LÍDIA

Diga-ho, sisplau.

ÀLEX

T'he mirat. Però no a les/

LÍDIA

Diga-ho.

ÀLEX

No les te/

El focus aquest. Les càmeres no graven, no?

LÍDIA

Sota el focus, aquí assegut, digues que m'has mirat les tetes.

ÀLEX

És que és mentida. No t'he mirat les tetes.

LÍDIA

És igual si és mentida. L'important és que, quan gravin les càmeres, ho diguis tot. Sí?

Podeu parar el focus. Gràcies.

Estàs bé?

ÀLEX

Sí.

LÍDIA

Me n'alegro. Entrar a plató sempre atabala una mica.

ÀLEX

Ja.

LÍDIA, *se li acosta, agradable, però intimidadora.*

Et faig un petó. Aquí. Tranquil.

La LÍDIA se'n va, però ha mirat l'ÀLEX una bona estona. No ho sap, però el té dins del cap.

ÀLEX

No t'he mirat les tetes. No ho faria mai. Les teves tetes no les miraria mai.

8.

A casa de l'Àlex i la Raquel.

RAQUEL

T'ho vaig dir.

ÀLEX

Tu em vas dir que a fora al carrer, si sortia de casa, em trobaria un elefant i no/

RAQUEL

Tens raó, la Lídia és més prima que un elefant.

ÀLEX

Diré que no. No faré l'entrevista.

RAQUEL

Si ja has firmat.

ÀLEX

Ho estripo i ja està.

RAQUEL

La Lídia només és la presentadora.

ÀLEX

La Lídia va venir a casa i et vas cagar de por.

RAQUEL

Anava amb talons.

Només eren uns talons. Res més.

La vaig veure amb talons i em vaig posar nerviosa. Però després vas entrar tu, despullat, gairebé despullat, i ja està. Ja està. Res més.

ÀLEX

Suo. Quan sóc a la tele, suo, no m'havia passat mai. Suo.

RAQUEL

Els focus.

ÀLEX

Suo pertot arreu.

RAQUEL

Si ara dius que no, faràs el ridícul. Jo un dia el vaig fer. Només un dia. Vaig anar al metge perquè em traguessin les papil·les gustatives. Em pensava que eren tumors. Els veia petits, els tumors, però hi eren cada dia, al matí, allà sobre la llengua, eren allà quan me la mirava al mirall. I no feien mal. Ja ho diuen que els tumors no fan mal. “Per això vull que me’ls treguis”. I la cara de la doctora. La cara, aquella cara. “Si vols et trec les papil·les gustatives, però no notaràs els gustos”. Aquell dia vaig fer el ridícul. I dir que no a l’entrevista també és fer el ridícul. Tota la vida has fet el ridícul. Mentida. No has fet res en tota la vida. I no haver fet res en tota la vida és fer el ridícul. T’ho havia de dir. Aniràs a la Lídia. La Lídia va venir amb talons. La Lídia és la Lídia. Però aniràs a la Lídia i li diràs: fa dies que parlem d’aquest collons d’entrevista, i he firmat els papers, però, “Lídia, he decidit que no és important aquesta entrevista, ni guanyar tota aquesta pasta, ni no fer res en tota la meva vida”. Imagina’t el moment. Ridícul.

Jo t’ajudaré. Amb tot el que calgui. Demana’m el que vulguis, però aquesta entrevista la faràs. Si no, no haguessis escrit el que vas escriure.

T’ajudaré, Àlex. Som germans.

No li pots fer això a la teva germana.

Almenys a mi no. No sé si en tens alguna altra, però a mi no m’ho pots fer.

9.

Surts de casa, no vols sentir-la més. Quatre pisos. Agafes el metro. Sis parades. El tramvia. Set parades. Et podries comprar una moto; tens prou diners estalviats. I si fas l'entrevista en guanyaràs molts més. A vegades et penses que pots estar sense treballar. És veritat que tens més temps per pensar que hi ha coses a la teva ciutat, al teu món, al teu sistema solar, que no t'agraden, i les escrius. Parles poc. Tens un tic i et posa nerviós parlar amb la gent i dir coses importants. Escrius molt, però no parles gaire.

La Carol fa una prova de maquillatge a l'Àlex, per l'entrevista, però sembla que l'Àlex no parla gaire.

CAROL, *en veure que l'Àlex no diu res.*

Doncs mantindré una conversa tota sola. No crec que hi estiguem més de vint minuts, però soc una incontinent. I ja en portem set o vuit i no has dit ni mu. Maquillo, però també sé parlar. Tu no? Et faré la ratlla als ulls. Suau, però et donarà una mica més de força. No tens força. Des de fora. Potser vas escriure totes aquelles idees, però si et miro no tens força. Que no vol dir que no/ La ratlla la faré suau però t'anirà bé. La imatge és important. El que veus. I el que fas també, no vull dir el contrari, però jo em preocupo pel que es veu. Et miro, et vaig veure allà al despatx i vaig decidir que t'aniria bé la ratlla als ulls. És la meva feina. La imatge. I els de la tele creuen que és important. Ho és. És l'única prova de maquillatge que farem però és important. Imagina't que surts sense maquillar, no dic sense ratlla, dic sense maquillar, i sues, i algú que estava mirant la tele, fascinat per aquell noi tan guapo que avui surt a la tele, aquell noi tan guapo que va dir totes aquelles coses tan bèsties en una carta als diaris, veu que sues perquè no vas maquillat, i s'aixeca i tanca la tele, i baixa a comprar unes pizzes i unes cocacoles, com que sues li és igual perdre's l'entrevista, i ha d'anar al paki de l'altre costat de carrer, Rocafort amb València, creua el carrer pensant en les cocacoles, perquè en tu no hi pensa ningú, i l'atropellen. L'atropellen. És culpa meva. Seria culpa meva i això no m'ho penso permetre.

ÀLEX

Em sembla que ho preferiria.

CAROL

Que l'atropellessin? No saps ni qui és.

ÀLEX

No cal que em facis la ratlla als ulls. Ni que m'empastifis la cara. Treu les mans. Les mans, sisplau. No vull la ratlla els ulls. No m'hi veig bé. Em piquen. Suo. Ho sento. És la teva feina. Però no la vull. No faré l'entrevista.

CAROL, bloquejada pel que acaba de dir l'Àlex.

Ui, un moment.

La Carol calla. S'aparta i es mira l'Àlex, que no sap què passa.

CAROL, volent-lo convèncer.

Realment sense maquillatge també estàs bé.

ÀLEX

No faré l'entrevista.

La CAROL segueix mirant-se'l.

ÀLEX

Ho sento, ho sento. Espero que això no suposi cap problema ara. Per tu. Per tu. La tele, no ho sé, el contracte, l'estripem, ja està. Tu sí que... Penso... No ho ha fet amb mala intenció. No és culpa de la ratlla. De res. Em sap greu. Puc explicar que encara que hagi pres la decisió ara, ja venia pensant-hi de casa. No en sortiràs perjudicada. No sabran que ha estat en aquest precís moment, amb tu, que he dit que no, ja sé que és el que deus estar pensant, però de debò que no has estat tu. Bé, sí, no t'ho negaré. Has estat tu, amb el maquillatge. El clic l'he fet amb tu, de debò que ho sento. Però no ho diré a ningú. La ratlla dels teus ulls ara s'està/ Per favor, no, per favor, no. Plorar, no. Espera. Agafo això. *(L'ÀLEX li passa una espongeta. La toca.)* Ara, millor. T'estava caient, s'estava desfent la ratlla, tot, no ho sé... ho sento. Tampoc em sap de tant de greu... No us conec. Ara sí, per culpa del que vaig escriure, parlo amb vosaltres cada dia, avui també, i demà, i demà passat, i demà també, mil trucades, i no és amb vosaltres amb qui volia parlar, m'heu fet cas vosaltres, i no era això, no faré l'entrevista, no sé si per això, ho sento, però no.

La Carol no diu res. Se'l mira, feta pols. L'Àlex també se la mira, nerviós, espantat potser pel que dirà. I sent la veu de la seva germana.

RAQUEL

Em vas prometre que la faries. No li pots fer això a la teva germana. Almenys a mi no. No sé si en tens alguna altra, però a mi no m'ho pots fer.

CAROL

Ara quan m'has fet això aquí a l'ull.

ÀLEX

És que tenies tot el rímmel o com es digui/

CAROL

Tu saps la pasta que val?

ÀLEX

No ho sé. És un/

RAQUEL

Però a tu t'és igual. Diràs: A mi, Lúdia, aquesta entrevista no m'importa, m'és igual la pasta que dius que em donareu, a mi m'és igual. I m'és igual veure com la meva germana/ La meva germana s'enfonsa, perquè m'ha hagut d'aguantar no sé quants de mesos a casa, sense fotre res, jo no foto res, i ella ho paga tot, però a mi m'és igual, m'és igual que la meva germana/

ÀLEX, *intentant frenar la veu que sent.*

Tu no ets la meva germana.

CAROL

No, però pensa que la teva germana no tindrà res a fer d'aquí un parell de setmanes si no fas l'entrevista. Hauria d'haver estat mirant la tele, mirant-te, a tu, a la tele, la teva entrevista, però tu no hi ets, no hi ha la teva entrevista, i li ve gana, d'avorriment, li ve gana, i pensa, baixaré a comprar unes pizzes, i una cocacola, li encanta la cocacola, i travessa el carrer, Rocafort amb València, pensa en la cocacola, en tu no, perquè no has fet l'entrevista, perquè creus que fer una entrevista no és revolucionar-se, és això, no? Això ho penso jo però no la teva germana, que travessa el carrer per anar a buscar una cocacola i l'atropellen. Per culpa teva.

ÀLEX

Com ho saps que li agrada la cocacola?

CAROL

M'ha agradat. Quan m'has tocat.

ÀLEX

No t'he tocat. Simplement t'estava netejant el/

CAROL

I no he sentit res del que has dit.

Et faré la ratlla als ulls. Et sembla bé?

ÀLEX

Sí.

No saps parlar.

I tampoc no saps dir que no.

Faràs l'entrevista.

10.

A casa de la Carol i en Toni. Poca estona després.

CAROL

Hi ha hagut un moment, mentre el maquillava, que m'he posat nerviosa. Sense tic eh. Encara no. L'he vista a ell suant una mica, li he passat una espongeta, del front fins aquí al coll i... no ho sé, de cop...

Però no ha estat això. Es veu que el meu rímmel/ I m'ha tocat.

TONI

Avui la nena m'ha dit "galeta". Però no demanant-me una galeta, no. A mi, m'ha dit "galeta" a mi. Ja sé que és massa petita per parlar, però jo ho he sentit. Crec que no puc demanar res més. Coses petites com aquesta.

Que la teva filla et digui "galeta" vol dir que la teva filla no només et veu com el papa, que podria ser jo o qualsevol altre, no ho sé, tothom és el papa, que et digui "galeta", vol dir que ha buscat una paraula per pensar en tu, i que per tant, pensa en tu, jo només vull pensar en coses com aquesta, no em vull trencar el cap amb altres problemes ara. Una filla. I jo, una galeta.

Potser a tu et posarà algun altre nom d'aquí poc.

CAROL

Potser sí.

TONI

Estic content.

CAROL

Jo, cansada. He fet més de psicòloga que de maquilladora, ja ho saps. I ell sua molt.

TONI

Qui?

CAROL

Me l'he imaginat a casa dutxant-se...

TONI

Dutxant-se?

CAROL

Diu que té calor, que últimament li ve calor, amb totes les trucades que li fan els de la tele, que el maregen, no havia rebut mai tantes trucades seguides, posa que en rep unes mil cada dia, i s'atabala, es mareja i li ve calor, i es dutxa més que mai, s'hi fica vestit i tot, i encén l'aixeta. L'aigua li cau per sobre i la camisa, els pantalons, tot xop... arrapats, a la pell, i s'ho treu, davant meu, i li veig el pit, i l'aigua i el sabó li regalimen pel mugrons...

Pensaments. Coses petites.

TONI

No vols anar a veure la nena?

CAROL

Sí, ja hi aniré.

TONI

Quan arribes a casa, no penses en la nena?

CAROL

Sí, hi penso.

TONI

I no tens ganes que et digui "galeta"?

CAROL

Això no.

TONI

Quin dia és l'entrevista?

11.

El dia de l'entrevista. La CAROL està acabant de maquillar l'ÀLEX. Ja són a plató. La LÍDIA és a la seva cadira i se'l mira, sense respondre a cap de les preguntes que li fa l'ÀLEX.

CAROL, a l'Àlex, mentre li retoca el maquillatge.

No respiris. Això. Molt bé. Respira. Tanca els ulls. Ara. Tanca. Ara. Tanca. Tanca. Perdona. No respiris altre cop. La boca. Vigila. Molt bé. Els ulls. Prou? Aquí, espera. Molt bé. No. Ara.

ÀLEX, a la Lídia.

Quanta gent mirarà aquesta entrevista?

CAROL

Els ulls.

ÀLEX

Més de mil persones? Cinc mil? Deu mil persones?

CAROL

Els ulls.

ÀLEX

Digue'm un nom. Algú que mirarà aquesta entrevista. Alguna llista heu de tenir. Estadístiques d'altres programes. No surten els noms a les estadístiques? Algun nom deus saber, no?

CAROL

A veure, mira'm.

ÀLEX

I si no és un nom, parla'm d'algú. Més d'un milió de persones? Dos milions? Digue'm un nom. Jo no he preguntat a ningú si miraria l'entrevista. No sabia com fer-ho per no posar-me nerviós. Esperava que tu m'expliquessis tot això abans de començar. I em donessis un nom.

CAROL

Pots callar un moment, sisplau?

ÀLEX

Quan em digui un nom.

La CAROL es gira i mira la LÍDIA. S'adona que aquesta no respondrà. Decideix fer-ho ella.

CAROL

La meva mare mirarà aquesta entrevista.

ÀLEX

I què farà? Quan l'hagi vista.

CAROL

No respiris.

ÀLEX

Com es diu la teva mare?

CAROL

Si et dic el nom callaràs?

Carmen.

ÀLEX

Carmen...

CAROL

Per què sues tant?

ÀLEX

Explica'm coses d'ella. Té seixanta anys? Més jove? Treballa. I arriba els vespres a casa i posa la tele mentre plega la roba. Fa el sopar, també? Ho fa tot a casa? O també llegeix. Tinc prejudicis, a vegades. La teva mare llegeix. Només mira la tele quan fan entrevistes com la meva. Si està sola, espera l'endemà al matí per comentar-la amb els seus companys de feina. Si hi ha el teu pare a casa, ho comenta tot amb ell. Li molesta que es diguin certes coses. Li molesta quan em veu a mi. Li fa ràbia el que dic, com ho dic, li fa ràbia que m'hagin deixat venir i l'endemà a la feina perd 45 minuts criticant-me. Sap el que es diu, eh, no et pensis, té motius per dir el que diu. Primer ho parla amb el noi que seu just davant d'ella, i el cap de departament passa pel seu costat i se la mira volent dir: tu no hauries de treballar? Però ella parla de mi i de la meva entrevista. Se li ha ficat al cap. No pot entendre com hi ha gent disposada a perdre la dignitat d'aquesta manera i per això es desfoga. Sua, també, sua molt i es gira, i una noia, darrere seu, l'estava escoltant i ella hi dedica uns 15 minuts més... I torna a passar el cap de departament i se la torna a mirar i ella no para. Té la meva entrevista al cap. I la crida. El cap la crida i seuen un davant de l'altre al despatx d'ell. I li diu que ja se'n pot anar. Que se'n vagi. La teva mare. Que se'n vagi i que no torni, que si vol pot seure tot el matí al sofà tornant a mirar la meva entrevista. La teva mare serà una desgraciada per culpa de la meva entrevista.

CAROL

La meva mare s'adormirà mirant la teva entrevista.

ÀLEX

Doncs doneu-me un altre nom.

Sisplau.

Si més de sis milions de persones veuran aquesta entrevista hi deu haver molts noms, no?

LÍDIA

Deu minuts, Àlex, i entrem.

ÀLEX

I quant durarà l'entrevista?

Tota la vida, Àlex, tota la vida.

TONI

Ara ets un altre.

Mira't la mà. Què hi tens? Mira't la mà. L'altra mà. Exacte. Què hi tens? T'hi circula la sang, lentament, bombeja, bombeja fins a la punta dels dits, per sota les ungles. Ho notes. No és cap pregunta. Ho notes, sota les ungles, com si la sang t'hagués de sortir per les puntes dels dits. Ho has vist mai això? Una gota caient just després de tallar-te les ungles. La gota cau a terra. La veus i penses: després la netejaré, ara volia anar a preparar l'esmorzar de la meva filla. Tens una filla. Es diu Laia, Olga, Agnès, Clara, Júlia, Lluna, Pruna, Èrica, Montse, Irlanda, Escòcia, Natura, Paula, Lola, hi va haver una època que et pensaves que els noms eren alguna cosa més que noms, que si et deies tal passaria qual i que si et deies qual passaria/ Són teories poc científiques. T'informes poc. De fet, llegeixes poc els diaris, escoltes poc les notícies. Tens la música posada, fluixeta, penses en la nena, quan veus que a terra, hi ha una goteta de sang i penses: després la netejaré, ara volia anar a preparar l'esmorzar de la meva filla. I hi vas. La teva filla és el més important del món. I deixes la gota allà terra i d'aquí dues hores aniràs a passejar amb la nena. Heu sortit i la teva dona torna a casa. Entra al lavabo i veu una gota enorme. La goteta de sang ara és enorme per culpa del material que vas voler posar al terra del lavabo, insistint, vas voler aquell terra, i ara la gota s'ha escampat i sembla una bassa de sang, una bassa petita, una basseteta, les paraules són importants, i la teva dona s'espanta. Li ha passat alguna cosa a la nena. I et truca a tu i no li agafes el telèfon. No el sents. Ella es pensa que no el sents perquè ets a la sala d'operacions amb la nena. Ella s'estima molt la nena, també, encara que a vegades no ho sembli. Truca a tots els hospitals. Ningú no li sap dir res de la nena. És morta. L'únic que li ve al cap. I agafa el cotxe, va amb xanquetes d'estar per casa, agafa el cotxe i gira a la primera cantonada, dos-cents metres i una altra cantonada, a l'esquerra, tres-cents metres i un semàfor. Se'l salta perquè no pot frenar per culpa de la xanqueta i peta contra un altre cotxe. A la teva dona no li passa res. A l'altra sí. El braç li queda enganxat entre el volant i la porta. Intenten arreglar-li però no hi ha res a fer. La mà de l'altre conductora ha quedat inservible. La mà. Mira't la mà. Què hi tens?

El comandament. Canvies de canal perquè vols. Fa estona que ho penses. I finalment ho fas. A la tele, hi és ell. L'Àlex, en plena entrevista. El veus. Sua una mica, però algú l'ha maquillat. La teva dona. I això l'ajuda. L'entrevista va bé. Diu el que volen que digui. I més. I hi ha un primer moment que se'l miren malament, quan diu més del que havia de dir. Hi ha un silenci. Ha dit això? Les paraules són importants. Però sembla que agrada. El que diu l'Àlex agrada. A tu no. No ho pots negar. Tu només li mires la mà. La mà que, amb la punta dels dits, s'eixuga una goteta de suor que està a punt de caure-li sobre els ulls. Els dits, que la recullen i l'assequen als pantalons, i els ulls, salvats, que, de reüll, busquen algú, en un cantó, busquen algú que els maquilli de nou. Tu saps qui busquen. I no t'agrada. I l'entrevista segueix i no la sents. No és que no la sentis gaire. No la sents gens. Només el veus a ell. I te l'imagines amb/

I no t'agrada.

13.

En TONI acaba d'arribar a la tele. És al despatx de la LÍDIA. Es pensava que hi trobaria la CAROL, però no hi és.

TONI

Li porto una amanida a la Carol. Un tupper amb una mica d'arròs i verdures, una amanida, una llesca de pa, i un iogurt.

LÍDIA

Plega d'aquí deu minuts.

TONI, *fent broma.*

Últimament menja poc. Arriba cansada a casa. Els horaris de la tele són matadors. Us denunciaré per explotació. Guanyaré jo. És la meva dona i penso contractar els millors advocats. Tancaran la tele.

LÍDIA

Seu una estona i explica'm coses. No tinc feina.

TONI

I cobres una pasta.

LÍDIA

Seu. Jo em canvio de roba i plego. No trigaré gaire. Deu minuts. I surto.

TONI

Surto jo?

LÍDIA

Tu seu.

TONI

Ja. Però la Carol/

LÍDIA

Deu minuts.

TONI

I jo sec.

LÍDIA

I m'expliques coses. La nena. Com es deia?

TONI

La nena, encantadora. Em diu "galeta".

LÍDIA

A vegades els nens són una mica ridículs.

TONI

Home...

LÍDIA

Dormen, mengen i caguen i quan estan desperts només fan tonteries. A vegades nosaltres fem el mateix. M'he passat molts mesos de la meva vida fent el mateix. Quan ets petit no tens... horitzó. La teva filla quin horitzó té? Per tant, dorm, menja, caga i fa tonteries.

TONI

I tu no ho fas tot això? No sé. Dormir, menjar i cagar, també ho deus fer.

LÍDIA

La confiança fa fàstic.

TONI

Tu has parlat malament de la meva filla.

LÍDIA

En general. La teva filla, pobra. Com es deia? Li expliques moltes coses? Quan ella dorm, aquells ulls, tu t'hi acostes i li dius coses.

TONI

Sí. Això sí.

LÍDIA

Allà, al llit. És una imatge maca.

TONI

Ho és. Quan la nena no plora.

LÍDIA

És una imatge maca sense la nena, vull dir.

Quan hi sou tu i ella.

TONI

Jo i qui?

LÍDIA

Tu i la Carol.

La Lídia parla de coses que no entens. La Lídia parla i tu no penses en el que diu la Lídia. Penses en la Carol. Potser per això no l'entens. Quan algú et parla, és de bona educació escoltar-lo. Quan algú t'estima és de bona educació/

TONI

La Carol està sola? Ara, treballant, vull dir.

LÍDIA

No.

En TONI s'aixeca.

LÍDIA

On vas?

TONI

El noi aquest ha triomfat. Estàs contenta?

LÍDIA

Hoestic. És un bon noi.

TONI

La Carol parla amb ell, ara mateix. Al seu camerino. El noi ja no està nerviós. El noi somriu. No s'ho esperava. Somriu i mira la Carol, que també somriu, i el desmaquilla, encara li queden set minuts i molts segons, es miren i somriuen, el noi diu que s'ha de dutxar, la Carol li demana la camisa, l'ha de rentar, i ell se la treu, i es fica a la dutxa, la Carol no mira, al principi no mira, ella fa les seves coses, mentre ell, el noi, sense roba, es fica a la dutxa, darrere el vidre, translúcid pel vapor, translúcid, el vidre, i el noi al darrere, i la Carol ja ha acabat la feina, però

encara és allà, i jo sóc aquí, i la Carol es gira, mira el noi, el vidre translúcid, la seva figura, tanca els ulls, i obre la porta de la dutxa, i hi ha el noi, amb un somriure i la Carol, també.

LÍDIA

La Carol també? La Carol es fica a al dutxa? La Carol també?

La Lídia s'ha posat nerviosa. Quan es bloqueja, se li veu una mica una teta. Sempre passa sense voler, però passa sovint. Però tu no li mires la teta. Quan et parlen, és de bona educació mirar-li els ulls a l'altre. Però tu no li mires els ulls. Tu surts, no saps si anar a buscar la Carol, allà dins la dutxa, la dutxa que tu t'has imaginat, o baixar i agafar la moto. Agafes la moto. I te'n vas. El tupper és allà sobre.

*El tupper és allà sobre, però just abans de sortir en TONI es gira, torna enrere i li clava un cop.
El tupper cau dins les escombraries.*

14.

Al cap d'una estona.

CAROL

Em pensava que en Toni havia vingut a buscar-me. He vist la moto. El pàrquing buit. La moto d'en Toni. Potser no.

LÍDIA

Ha de ser macu anar amb moto amb algú, allà agafats, tota la Diagonal, fa fred, tota la diagonal, però que macu, no, allà, les jaquetes enganxades, els dits sobre la panxa, fa fred, però els dits allà, macu, amb algú com el teu home. Ell no té panxa.

CAROL

I aquest tupper?

LÍDIA

L'ha portat en Toni.

CAROL

Buit?

LÍDIA

Sí. Per què has trigat tant?

CAROL

Ha portat un tupper buit. I ha marxat. La nena l'ha trastocat.

LÍDIA

I l'Àlex ja és fora? Has estat amb ell. Tot allò que fas després de les entrevistes.

CAROL

Tranquil·litzar-los.

LÍDIA

Una bona entrevista i després, relaxat. La dutxa. Ha fet una bona entrevista, realment. No ens hem dit res. Tu i jo. Amb ell tampoc. Ha anat directament amb tu. He pensat que potser s'estava marejant. És blanc. Sua molt. Ha anat bé. Ho hem fet bé.

CAROL

Hi va haver un moment que ens vam pensar que no.

LÍDIA

Ens ho vam pensar.

CAROL

Però al final.

LÍDIA

L'èxit.

CAROL

Ell no pensa el mateix.

LÍDIA

T'ho ha dit. Heu parlat molt? Mentre es dutxava. Tu amb la seva roba, parlant. En saps, Carol, en saps. Allà, al seu vestuari, parlant amb ell. Parlant molt. T'ha dit que no li ha semblat un èxit. No ho pot saber. No té la perspectiva. Un èxit. Quan no n'has fet cap, costa de definir. La paraula. Èxit. I ell t'ha dit això, t'ho ha dit a tu. Parlant, a vegades, si parleu molt. Tota l'estona parlant amb ell. I ara ja és fora. Esperant el taxi. O esperant-te a tu.

CAROL

Fa deu minuts que ha marxat. Sense dir res. Al principi parlàvem. Després no ha dit res.

LÍDIA

Després de què?

CAROL

Després.

LÍDIA

De què?

CAROL

De dutxar-se. És com si l'aigua. He pensat que l'aigua l'havia... Ha somrigut un moment, però no ha dit res. No sé què pensava. No ho sé. Un somriure. Ha dit allò de l'èxit. No és cap èxit. Quanta gent ha vist aquesta entrevista? És que no ha dit èxit. Primer somreia i després, amb l'aigua, res més. Mentre es dutxava, jo sí que parlava. Però ell a mi, no.

LÍDIA

I quan ha sortit de la dutxa?

CAROL

L'he vist, amb la tovallola a la cintura. Perdona. L'he vist, nerviós, preocupat. I jo he seguit parlant. Ja em coneixes. El mirava, quan parles és de bona educació mirar els ulls de l'altre, però és que no podia fer altra cosa. El que ha dit a l'entrevista... Potser per això no deia res més, després. Ho ha dit tot. I jo el mirava, recordant l'entrevista. Ha estat molt bé, Lídia. L'Àlex està molt bé. I jo no callava, fins que ha tornat a riure.

LÍDIA

Per què no calles?

CAROL

Ha rigut. Ha callat una estona. I ha tornat a riure. Res més.

LÍDIA

L'has atabalat.

CAROL

No, res més. Se n'ha anat tranquil, amb un somriure.

LÍDIA

Potser no hauries d'haver estat allà mentre es dutxava. No és gaire normal.

CAROL

Sempre he estat allà.

LÍDIA

Amb els altres, sí, però amb ell...

CAROL

No veig res. Jo faig la meva. Ells tenen el seu espai. La seva part. Jo soc al costat. Sempre he estat allà.

LÍDIA

Amb els altres. Potser amb l'Àlex no hi hauries de tornar a estar. A soles. Potser hi hauria d'estar jo, amb l'Àlex. Com que tornarà, a partir d'ara, tornarà i hi seré jo amb l'Àlex. Mentre es dutxa. En Toni ha estat aquí, esperant-te. Mentre tu eres amb l'Àlex. Ell a la dutxa. Molta estona, no? I en Toni, aquí, amb mi. I la moto allà al pàrquing, tota sola. L'has vista bé. I el

tupper no era buit. Una amanida, una mica d'arròs amb verdures. I un iogurt. Era una mica àcid, el iogurt.

15.

L'ÀLEX acaba d'arribar a casa de l'entrevista. Ja no sua. S'ha dutxat, però a dins encara li queda alguna cosa.

RAQUEL

Una galeta? Has estat espectacular a l'entrevista.

ÀLEX

Fent què?

RAQUEL

Què has fet? Menja, per favor. Seu. Menja, qualsevol cosa, per favor. Puc tocar-te? És broma. Aquella mirada.

ÀLEX

Quina? A qui he mirat?

RAQUEL

Estàs bloquejat. Respira. Té, un got d'aigua. O un gintònic. Quina mà vols? El meu germanet. El meu germà. Diré el meu germà a partir d'ara.

ÀLEX

Què he dit?

RAQUEL

Ho he gravat. Disc dur nou. Està tot gravat. Comandament. Menú.

ÀLEX

No vull veure-ho. Digue'm què he dit.

RAQUEL

El mateix que a la carta.

ÀLEX

Tot?

RAQUEL

Tot.

ÀLEX

I per què no han trucat?

RAQUEL

Han trucat. No han parat.

ÀLEX

Ara no truquen.

RAQUEL

És tard. Tinc tots els noms apuntats. He agafat una llibreta nova. No he parat. Una llibreta nova, amb el nom, el lloc d'on truquen, telèfon i mail. Organitzada, per fi. M'ha costat anys, però mira. Hauré de comprar una altra llibreta. Estigues content. Somriu.

ÀLEX

Estic fet pols.

RAQUEL

Té, una galeta. I aigua. Et faig un petó. "Hi ha necessitats que només es cobreixen amb l'acció. Les paraules servien fa centenars d'anys. Ara l'home és violent per naturalesa i ha de convertir aquest instint en acció, en conseqüència". Pell de gallina, Àlex. Te n'agafo un tros.

ÀLEX

"I és cert que la violència tard o d'hora acaba tornant a sortir, i és lògic que s'instaurin agents de control, però no podem oblidar que també són violents per naturalesa."

RAQUEL

I la tia intenta frenar-te.

ÀLEX

"Ara la gent seu a casa i s'agafa de la mà de la seva parella mirant una pel·lícula, o mirant aquesta entrevista i no li passa ni pel cap que demà, quan baixi al carrer, o quan es fiqui al pàrquing, serà capaç de clavar un cop de puny a algú altre. En el fons ho està desitjant".

RAQUEL

"Vol dir que jo també estic desitjant/?"

ÀLEX

“No sé què desitja vostè. Ara he parlat jo i veig violència en la seva mirada. Estem fets d’instints i hi ha una certa capa de la societat que es vol dedicar a frenar-los, a amputar-los, i exiliant-los només aconsegueix que es reproduixin”.

RAQUEL

Com l’has mirada a ella...

ÀLEX

Em va dir que li mirés els pits i li he mirat els pits.

RAQUEL

Brutal, Àlex. S’ha posat bé el vestit.

ÀLEX

He estat a punt de riure.

RAQUEL

“Tornem després de la publicitat”.

ÀLEX

No m’ho podia creure.

RAQUEL

Has guanyat. L’has deixada per terra.

ÀLEX

No competíem, Raquel.

RAQUEL

Potser sí. “Tornem després de la publicitat”. Amb la mà aquí al pit. Tapant-s’ho tot. L’entrevista ha estat un èxit, Àlex. Totes les trucades. Aquí apuntades. Aquesta llibreta.

ÀLEX

Puc veure-la?

RAQUEL

Tu descansa.

ÀLEX

Vull saber qui ha trucat.

RAQUEL

Tothom. Disset números de telèfon. Han començat a mitja entrevista. Quan has dit: "Això acaba de començar". Bona frase. A la carta deies: "Tot just començo". Això acaba de començar-tot just començo-Això acaba de començar, millor. Les paraules són importants. Molt millor el que has dit a l'entrevista. Han trucat. Disset persones. Divuit. Un dels telèfons eren dues persones. Molt estrany, parlant gairebé alhora. Mans lliures, devia ser.

ÀLEX

No n'hi ha cap més?

RAQUEL

Et sembla poc?

ÀLEX

Em sembla que no hi ha els números que hi hauria d'haver.

RAQUEL

Ja trucaran.

ÀLEX

He suat molt. I no han trucat. Quants milions de persones han vist aquesta entrevista? I no han trucat. Això ho he dit abans, fa una estona, però m'havia passat... No han trucat.

RAQUEL

Milions. Llogarem un despatx. M'emociono. És broma. Somriu, per favor. Beu. Una galeta. Jo sí. Per favor, Àlex. Ja està fet. I la gent t'ha sentit. T'ha vist. Has estat espectacular, de debò. A partir d'ara/ Què penses?

ÀLEX

Que potser m'he equivocat.

RAQUEL

Optimisme.

ÀLEX

M'he equivocat.

RAQUEL

A veure: has dit res que no volguessis dir?

ÀLEX

No.

RAQUEL

Has fet res que no volguessis fer?

ÀLEX

No.

RAQUEL

Has pensat res que no volguessis pensar?

Doncs què és el que has fet malament?

ÀLEX

M'ha semblat que estava content.

RAQUEL

I?

ÀLEX

M'he equivocat. No estic content. El món no ha canviat. Quan es mor algú, les coses tampoc no canvien tant. Potser durant uns dies, sí, però al cap d'un any com a molt, tot torna a ser com abans. La gent pot seguir vivint igual.

RAQUEL

Àlex, toca de peus a terra. Això seguirà endavant. Tot just comences. I un dia o altre/

ÀLEX

Què passarà?

RAQUEL

Tot canviarà. Creu-me. Somriu. Mira'm. Em creus o no? Vas bé, Àlex. Això que has dit avui no ho havia dit ningú. Vas bé, Àlex. Somriu. Em creus? Si em creus, somriu.

L'ÀLEX s'esforça per somriure, però, mentre es deixa abraçar, el somriure desapareix.

16.

Aquest abraçada. La veus, tot i que no hi ets. Dos germans, asseguts de costat. Ella, incòmode, busca la manera d'encaixar. Ell fa un petit esforç, però no l'ajuda gaire. És una abraçada maca, però incòmode. Ella ha de posar la cama així, veus?, en aquesta posició, i fa caure qualsevol cosa. No se n'adonen. És una coca-cola. Ho veus. Ha fet caure la coca-cola per terra i quan deixin d'abraçar-se, ella s'aixecarà –està contenta però morta de son- i patinarà amb la coca-cola –la coca-cola només enganxa quan s'ha assecat- i caurà de culs per terra. Ho veus?

Veus l'abraçada entre l'Àlex i la Raquel. Però tu no veus la cara de la Raquel. Veus una dona. L'Àlex abraça una dona.

Veus l'abraçada entre l'Àlex i la Carol.

Veus l'abraçada entre l'Àlex i la teva dona.

Veus l'abraçada que li fa la teva dona a l'Àlex.

Veus les tetes de la Carol esclafades contra el pit de l'Àlex. Però això no ha passat mai. Ho veus aquí dins. No, aquí no. Aquí, dins del teu cap. A vegades els homes pensem massa. Els homes vol dir les dones també. Les paraules són importants. Estem convençuts que només el que fem té conseqüències però no ens adonem que tot el que pensem també en té. Si no, explica'ns tot el que faràs per haver pensat això que ara acabes de pensar. Tot el que faràs. Sí, ho faràs.

17.

La CAROL arriba a casa. La mirada d'en TONI la mata, encara que ell no ho vulgui.

CAROL

Quines ganes d'arribar a casa.

TONI

Està desperta.

CAROL

No ho entenc. Com si fos de dia.

TONI

Vés a veure-la.

CAROL

Plorarà. Si està calmada, la deixem calmada.

TONI

Ja. La deixem allà. Ja s'adormirà.

CAROL

Ai sí. Has vingut a buscar-me. Tinc el tupper. Molt bona l'amanida, de debò. Merci. No estàs cansat?

TONI

No.

CAROL

No vols anar a dormir?

TONI

No, Carol.

CAROL

Potser agafaré una galeta. No en vols?

TONI

No, Carol, no.

CAROL

No és que no hagi quedat tipa amb l'amanida, però ja ho saps...

TONI

Molt bé.

CAROL

Era molt bo tot.

TONI

T'hi he posat carbassó. Sé que t'agrada.

CAROL

Quedava bé el carbassó a l'amanida. Curiós, però quedava bé.

TONI

A l'amanida no. A l'arròs.

CAROL

Sí, sí, a l'arròs. Merci. Se m'ha posat molt bé.

TONI

Millor.

CAROL

No m'he menjat l'amanida. El tupper era buit quan la Lúdia me l'ha donat.

TONI

Ja ho sé. Ho he tirat jo mateix a les escombraries.

CAROL

No se m'ha acudit mirar-ho.

TONI

La nena no diu res.

CAROL

Ja hi vaig jo.

TONI

No, millor que la deixis tranquil·la. Si està calmada, la deixem calmada. I tu i jo no fem res.

CAROL

Segur que l'arròs amb carbassó era boníssim. Feia temps que no me'l feies. I hi penso. Aquesta cara, va, treu aquesta cara. Penso en l'arròs, de debò. Ho sento si no t'ho dic mai. Hi penso. A vegades parlo massa i a vegades parlo massa poc. El carbassó amb el sèsam. No hi ha gaires homes que facin com tu. Mira'm. No n'hi ha gaires com tu. No tothom sap posar el carbassó en el moment adequat, en el lloc adequat vull dir.

TONI

Què fas?

Menteix.

CAROL

T'estimo, Toni. Mira. No t'ho dic gaire mai. T'estimo. Això d'avui, venir amb el tupper, sabies que l'entrevista era dura, he sortit, he mirat per la finestra, t'he vist allà, a tu no, la moto, i he somrigut, el tupper buit, la Lídia atabalant-me, he somrigut, t'estimo, Toni. Tenia ganes de tornar a casa, al teu costat, només penso en tu.

Menteix.

TONI

Ara em fas sentir malament a mi.

CAROL

Et faig un petó.

TONI

És que ara em sento malament. Estàs bé? Mai t'ho pregunto tampoc. Només penso en la nena. La nena ets tu, però penso en ella. I en mi. He vingut amb el tupper pensant en mi i en la nena. He deixat la nena amb la cangur. I pensava: estarà bé la nena. He arribat a la tele i he pensat: truca a la cangur. He trucat a la cangur i li he demanat per la nena. Venia per tu a la tele, però pensava en la nena. No penso en tu. Mentida. He pensat en tu, quan parlava amb la Lídia. Però pensava en mi. No pensava en tu. Pensava en mi. Com estàs? Ha anat bé l'entrevista, no? L'he vista. He pensat en tu mirant l'entrevista. Però malament. No ho sé. I aquesta cara, d'ara. És de què? Estàs trista? Dignes-m'ho, de debò. Parla'm. M'has dit coses molt maques. M'esperava aquí amb la tele posada, d'un canal a l'altre, la tele posada, la nena es desperta, la tele posada, m'aixeco i calla, la deixo a l'habitació, miro la tele, la tele està posada/

CAROL

Una mica trista, sí.

TONI

És culpa meva.

CAROL

No.

TONI

És culpa meva.

CAROL

No.

TONI

És culpa meva.

CAROL

Maldecaps de feina, res més.

A partir d'ara no podrà veure l'Àlex. S'imagina tot el que farà l'Àlex i ella no hi serà.

CAROL

T'estimo, Toni.

Menteix.

18.

L'ÀLEX acaba d'entrar al despatx de la LÍDIA, que està sola. Al seu costat es nota el buit de la CAROL.

ÀLEX

Estàs sola, avui?

LÍDIA

A qui esperaves?

ÀLEX

Gairebé mai no estàs sola. Aquí al despatx.

LÍDIA

No estic sola.

ÀLEX

Ah...

LÍDIA

Hi ets tu.

Era una broma.

ÀLEX

Ah.

LÍDIA

No t'ha fet gràcia. No estàs content. L'entrevista va anar molt bé. T'esperaves alguna cosa més.

ÀLEX

Sí.

LÍDIA

Tot el que vas dir...

ÀLEX

Vaig dir moltes coses i no ha servit de res.

LÍDIA

Volies que mil persones vinguessin a casa teva, que tiressin la porta a terra i t'estressin escales avall, fins al carrer.

ÀLEX

No.

LÍDIA

Era broma.

ÀLEX

Ah.

LÍDIA

No estàs per bromes. No estàs per res. Estàs perdut. T'equivoques Àlex. Mira'm un moment. Les mans. Treu-te les mans del cap. Què fas amb aquesta mà? El teu tic. Mira'm. Vas fer una molt bona entrevista. La vam fer junts. Tot el que vas dir. Em vas fer por. Vas fer por. Mira'm als ulls. Em creus?

ÀLEX

No.

LÍDIA

La gent no vindrà a casa teva i tirarà la porta terra.

ÀLEX

Ah...

LÍDIA

L'has de tirar tu.

ÀLEX

...

LÍDIA

No ho has fet mai. És normal. Imagina't la teva espatlla, allà, clavant cops. Fa mal. Mira'm a mi. Imagina'm a mi, clavant cops a una porta. Rius, jo també. Però pensa per un moment que ho fem tots dos. També fa riure. No tinc el dia.

Seràs algú, Àlex. T'ho dic jo. Vull que siguis algú.

ÀLEX

Hauria d'haver dit més coses. O d'una altra manera, em penso. Però ja no puc repetir l'entrevista.

LÍDIA

L'entrevista, no. Però podem pensar en una altra cosa. Tu volies un nom.

ÀLEX

Doneu-me un nom. No sabia el que em deia.

LÍDIA

Et veus amb cor de fer un cara a cara?

ÀLEX

Amb qui?

LÍDIA

Sí.

ÀLEX

Realment creus que podré? Vaig escriure una carta, allà a casa, tot sol, vaig fer una entrevista, amb tu, tot sol, però/

LÍDIA

Si t'ajudo, sí.

ÀLEX

M'ajudaràs?

LÍDIA

Si m'ajudes, sí.

ÀLEX

Com t'he d'ajudar?

LÍDIA

T'hauràs de portar bé.

ÀLEX

Perdona el dia de l'entrevista. Et vaig mirar les tetes i...

LÍDIA

No m'has de demanar perdó.

ÀLEX

Home, sí.

LÍDIA

Ho havia llegit d'una manera totalment diferent.

ÀLEX

De què estem parlant.

LÍDIA

És impossible que no volguessis fer-me aquella mirada. No m'ho crec. No m'has de demanar perdó. Vas fer molt bona entrevista. No té res a veure amb si jo em vaig posar nerviosa o no. Jo no volia acabar amb tu. Jo volia. Quan em vas mirar, aquí, vaig saber que/ Rius?

ÀLEX

Crec que entenc el que m'estàs demanant.

LÍDIA

No t'estic demanant res.

ÀLEX

No t'entenc.

LÍDIA

M'entens. I ens ho hem de pensar.

ÀLEX

Ens ho hem de pensar.

L'Àlex pensa en les tetes de la Lídia, al seu costat, al seu damunt, allà al seu llit, és igual de qui sigui el llit i tu penses en les tetes de la Carol, al seu costat, al seu damunt, allà al seu llit, el vostre no pot ser, per favor, al vostre llit hi dorm la nena a vegades, la Carol i la nena, l'Àlex no pot ser dins del vostre llit. Per què pensem coses que no són? Per què penses en les tetes de la Carol al damunt de l'Àlex si les úniques que potser hi haurà al damunt de l'Àlex són

les de la Lídia. Vols dir que en el fons no tens ganes de pensar que les tetes de la Carol seran allà, al seu costat, al seu damunt, al seu llit, per poder treure tot això que tens a dintre, aquesta ràbia, som humans. Exacte. Som humans.

19.

L'ÀLEX acaba d'arribar a casa, trasbalsat.

RAQUEL

Fas aquella cara.

ÀLEX

T'ho explicaré demà.

RAQUEL

Explica-m'ho ara o m'ho invento.

ÀLEX

De debò, Raquel. Et faig un petó i t'ho explico demà.

RAQUEL

"Hi haurà un moment que no farem servir paraules. I hem d'estar preparats".

ÀLEX

Demà.

RAQUEL

"Però tenir aquest discurs no li fa por?" "Por? Jo no tinc por. I vostè?". "Tornem després de la publicitat".

ÀLEX

De debò. Demà.

RAQUEL

Explica-m'ho, Àlex. Una frase.

ÀLEX

He fracassat.

RAQUEL

Altra vegada, no, va. Aquesta frase, no.

ÀLEX

No volen que torni a parlar.

RAQUEL

“Jo no tinc por. I vostè?”.

ÀLEX

No volen, no.

RAQUEL

Tot es pot negociar.

ÀLEX

Sí, això també m'ho han dit.

RAQUEL

T'ho ha dit ella.

ÀLEX

T'ho inventes?

RAQUEL

Si no m'ho expliques.

Ella seu amb les cames creuades. És una pel·lícula. Un vestit blanc. Una cama sobre l'altra. Els talons. Les cames. T'explica la història dels seus pares. Sabien que era lletja. La seva germana no. El seu germà tampoc. Era lletja i això ho va patir molt de temps. Tens un fill i et surt lleig. El primer. N'hi ha per donar-lo. És lletja i els seus pares feien esforços perquè no se'ls notés però què vols fer-hi. Fas esforços per una cosa i no en fas per una altra. I se sentia sola. Melodrama. Pobra dona, davant teu, sentint-se lletja i sola. És una pel·lícula. I tu ets jove. Has dit coses. I en vols dir més. Vine a sopar a casa. Véns a sopar a casa? Tinc el cotxe a baix. T'incomodes. Transport públic? Anem a casa com vulguis. Els taxis són cars. Acabes de fer un discurs com el que acabes de fer. No pots agafar un taxi. Ella espera que anant-hi amb transport públic et convencerà. Aquest és el preu. Deixar-te convèncer. Un sopar, a casa d'ella. És lletja, està sola. És una pel·lícula. Hi vas, Àlex, hi vas, i ja està, un sopar, està sola, a casa seva, i tu, d'aquí uns dies, tornaràs a parlar, a la tele. I jo seuré aquí mateix, amb el comandament a la mà. La mà. Posant el teu canal. Veient-te tu. Si avui vas a sopar a casa d'ella. Agafa un taxi, ningú no ho sabrà. Soparé sola, però no passa res. No passarà res.

ÀLEX

Doncs jo vull que passin moltes coses.

RAQUEL

Soparé sola, de debò. Només ho he de descongelar.

L'ÀLEX dubta un moment però finalment surt de casa. Torna a la tele. Encara hi ha la Lídia. Es miren. La Lídia somriu i es descorda la brusa. Quan acabin l'Àlex s'anirà a dutxar.

20.

Com més aigua li cau a sobre, més se t'omplen els ulls de llàgrimes. Estàs trist. El so de la dutxa se't fica a les orelles. Com si fossin gotes, l'aigua t'omple el cap. Imagina't tu mateix com una peixera. El teu cap ple de peixos que se't mengen per dintre i de mica en mica l'aigua et regalima pertot arreu. A vegades, hi ha sang a l'aigua. Als peus de l'Àlex, hi veus sang. S'està dutxant, davant teu, i quan l'aigua arriba a terra és vermella. Tanca els ulls. Perdona, que no pots, que l'aigua i els peixos no et deixen. La sang, els peixos, l'aigua, l'Àlex, davant teu. Dutxant-se.

TONI

Véns a dutxar-te aquí a la tele.

No et sent.

TONI

Véns a dutxar-te cada dia a la tele.

No et sent.

TONI

O només avui.

No et sent.

TONI

Només avui, és clar. Et dutxes i aniràs cap a casa. On és la Carol?

L'Àlex ha sentit Carol. S'atura un moment però com que no et veu segueix amb el cap sota l'aigua.

TONI

Vaig veure la teva entrevista. Suposo que t'hauria de felicitar. Suposo que per això tornes a ser aquí. Avui no tenies entrevista. On és la Carol?

Quan acabaràs de dutxar-te?

Ara tanca l'aigua i et mira. S'espanta. Es tapa. Tu també fas el gest, per inèrcia. Però ja li has vista.

TONI

Sóc en Toni, l'home de la Carol.

ÀLEX

Ah.

Ha posat aquella cara.

TONI

He vingut perquè fa estona que la Carol hauria de ser a casa. I no hi és. I aquí tampoc. On és?

ÀLEX

Aquí, no.

TONI

Tenim una filla. He pagat una cangur. Tu saps quant val una cangur? Entre setmana és diferent que els caps de setmana. Som dilluns. Encara he tingut sort. Podria ser divendres. La cangur no pot anar al cine amb el seu nòvio perquè vol els 40 euros que li paguem. El seu nòvio se'n va al cinema amb una altra, aquell divendres. I acaben follant. Les coses funcionen així. On és la Carol?

ÀLEX

Aquí, no.

T'ho repetirà tantes vegades com faci falta, però tu no ho entendràs.

ÀLEX

Puc avisar la Lídia, si vols.

No vols.

ÀLEX

La Lídia era aquí fa una estona. Aquí, a la tele. Força estona. Aquí. A la tele. Aquí.

Estàs nerviós. Però ell també.

TONI

Jo suava molt amb els focus. Gotetes per aquí les orelles que em posaven dels nervis. La Carol em va dir: posa't un mocador aquí entre la màniga i el canell, és molt fàcil d'agafar, un mocadoret, un mocador no.

ÀLEX

Quan t'ho va dir?

TONI

No t'ha explicat res de mi, la Carol?

La Carol a tu t'ha explicat moltes coses de l'Àlex des que ha sortit a la tele. Abans que sortís a la tele també te'n va explicar unes quantes.

ÀLEX

Alguna cosa. Alguna.

TONI

Tu estàs content?

ÀLEX

M'ha explicat que teniu una filla. Jo encara no. Soc massa jove.

TONI

Tens altres coses al cap.

Tu no. Tu només hi tens la Carol i la teva filla. Hi podies haver tingut altres coses, però no.

TONI

Entenc el que et passa. Jo també vaig tenir altres coses al cap.

ÀLEX

Però a tu quan et maquillava la Carol?

TONI

Jo també vaig ser... però no com tu.

No ets com ell. Ell és. Ell la té. Ell, el tens aquí al davant i és jove, li van fer una entrevista, la gent l'estima. Amb tu, tot això ho hauríem de dir en passat. De fet, no ho podem dir ni en passat. Però tens una filla, i una dona. Ell no. Una filla, no. Una dona, la teva, potser és la teva. Penses.

TONI

On és la Carol?

Els humans ens obstinem.

TONI

Ja ha marxat?

I no controlem les paraules, ni els gestos, no controlem.

TONI

On és la Carol?

Som humans. Molt humans.

ÀLEX

No ho sé.

Menteix. Et penses que menteix.

ÀLEX

Em sembla que no entenc què has vingut a fer. Quan t'he vist he pensat que tenies ganes de conèixe'm. Cada dia que vinc aquí, firmo autògrafs. No sóc cantant. Em van fer una entrevista. Però firmo autògrafs. I he pensat: d'on ha sortit un tio com aquest a aquestes hores? Surten de sota les pedres. No em puc imaginar què deu passar quan guanyes un concurs d'aquests. He fet una entrevista. He dit coses que no tothom pot entendre. He dit coses que no tothom pensa. Però tothom em demana autògrafs. Tu també, he pensat. Però no.

TONI

Acabes de follar.

ÀLEX

L'autògraf te l'hauré de demanar jo a tu.

TONI

Te l'he vista.

ÀLEX

Per favor...

TONI

I, ja saps, quan acabes de follar...

ÀLEX

Jo, no soc... Vull dir, amb tu, no... Perdona. Ara no ho entenc.

TONI

Digue'm si acabes de follar.

ÀLEX

És que...

TONI

Acabes de follar.

ÀLEX

Sí.

La teva mà. Mira't la mà. Els dits s'estrenyen, un al costat de l'altre. Es dobleguen en tres parts, contra el teu palmell, i al seu damunt s'hi dibuixen unes venetes, que bateguen. La sang. La sang és a dins. I el dit polze, ben amagat. Un puny. La sang. I un moment de pensar que el vols fer servir. El teu puny, els dits, la sang. Però l'altre és tan jove, l'altre és tan com tu que saps que no és amb ell amb qui el teu puny ha de parlar.

21.

En TONI seu al sofà. Té la mà tancada. Els dits s'uneixen amb força, dibuixant un puny. Davant seu, la tele apagada. Però sembla que la miri.

CAROL

Toni? Dorm la nena?

Per què seus davant la tele amb la tele apagada?

Toni?

Toni? Per què vas sense samarreta? Què ha passat?

He agafat el metro i t'hi he vist a tu. T'he confós perquè tu eres aquí a casa. Jo venia de treballar. La novel·la que lleigeixo no m'agrada. M'agrada tu. Pensava en tu.

Menteix.

He pensat: aquell és en Toni, però en Toni ja és a casa, al sofà, la nena es despertarà quan jo arribi. És l'hora que li toca. En Toni em dirà, tranquil·la, ja hi vaig jo. T'he vist al metro i he estat a punt de dir-te alguna cosa. Sabia que no eres tu. Però he pensat: digues-li alguna cosa. Estic cansada. D'aquests dies. A la feina només penso en tu.

No ets tu.

I ara soc aquí. Per què no dius res? No es desperta la nena? Normalment es desperta a aquest hora. Què li has fet per sopar? M'he oblidat de deixar-ho a punt. Estic cansada. Abans d'anar cap a la feina ja estic cansada. Què li has d'haver fet... si és que... Li has posat peix, ja, a la papilla? La setmana que ve començarem amb l'ou.

Què li has fet?

TONI

L'he agafat a coll per anar a dormir. He obert el llum petit, la lampareta amb una mà, i amb l'altra mà podia aguantar la nena. Amb una mà. L'he mirada un moment. He somrigut. He pensat en tu. En el que estaves fent tu i he llançat la nena contra la paret. L'he vista allà terra, una bassa, una basseta al seu voltant, i he pensat que era aigua, coca cola, però era sang. He netejat el que he pogut. He apartat la nena. L'he ficada en una bossa i he baixat al carrer. Ha passat el camió de les escombraries fa un moment. Pujar les escales sense ascensor fa suar. Per això m'he tret la samarreta. Encara no he sopat. Tu sí?

A la Carol li agradava la coca cola. Ara ja no.

RAQUEL

T'inventes històries.

Seus un moment, o dos, o tres, sempre seus quan no saps què fer, seus i mires endavant, o enrere, mires, i seus, no saps què fer i dins teu, sota aquests pits, ben endins, hi ha algun lloc on hi queda un buit, un buit petit, que es va fent gran, sota els teus pits. El buit es va fent gran i t'inquietes, quan tenim un buit ens inquietem, mengem gelat de xocolata, baixem una pel·lícula d'internet, mengem xocolata encara que no sigui un gelat, ens emboliquem amb homes o amb dones que no coneixem, ens inventem que ens emboliquem amb homes o amb dones que no coneixem i els diem que els estimarem tota la vida i en realitat només ho volem fer aquella nit. I ho fem, omplim un buit, te l'omplen ells, ja saps on és. I quan se'n van a dins teu tot segueix igual, et penses, perquè com que a casa teva no hi han entrat ni homes ni dones, et penses que el món no canvia, però no només són importants les coses que et passen, també ho són les que t'inventes quan seus, i mires endavant, o enrere, i penses que t'hauries d'anar a dutxar, perquè tota tu fas l'olor dels altres, no només dels homes que no han vingut avui, sinó de tots els que no han vingut mai. La pell de sota els ulls et fa pudor, i la dels llavis, la pudor baixa pel coll, i els teus pits, són petits, però fan pudor, i a sota els pits, si hi passes el dit, fa pudor, i el teu ventre i sota el ventre, t'ho tapes amb la mà. No t'agrada que segueixi explicant aquestes coses, per això agafes la mà i et tapes, i jo callo, i espero que tu facis el que fas sempre que estàs sola, i notes el buit a dintre, tots els buits a dintre, agafes la mà i mous els dits, com si escrivissis, però tu no escrius, el teu germà potser sí que ha escrit coses, però ara no, ara sopa cada nit fora de casa, i tu estàs sola. Ell és cada nit fora de casa, tu li vas dir, vés-hi, per una nit no passarà res, soparé sola, descongelaré alguna cosa, vés-hi, li vas dir, li vas dir moltes coses, li vas dir que enviés la carta, i ara estàs sola, ell no és a casa, hi ets tu, el teu cap, els teus llavis, els teus pits petits, els teus dits i inventes històries, veus, fas així, amb aquesta mà, inventes totes les històries del món, només cal que facis servir els dits, aquesta mà, per obrir la porta i que entri l'altre. El veus? És aquí, darrere la porta. I entra a casa teva.

23.

TONI

On és l'Àlex?

Viu aquí. Té parella. No m'ho puc creure. Té parella. Ets tu. Ho sento. He vingut per... Té parella i ets tu. Ho sento.

Tothom et confon amb la parella de l'Àlex. Per això fas aquella cara.

TONI

I no saps res. El teu home es diu Àlex. Jo el conec. La meva dona també. Tu no el coneixes i em sap greu, ara he vingut a casa teva, no em pensava que m'hi trobaria la seva dona, em pensava que el trobaria a ell, i tenia ganes de, veus aquests dits?, tenia ganes de parlar amb ell, però tu ets la seva dona i jo m'he equivocat, ho sento, et demano disculpes, ara ja és massa tard, sóc aquí, i tu ja ho saps tot, el teu home i la meva dona estan/, veus aquests dits?, vull parlar amb ell, suposo que ara tu també voldràs parlar-hi, però fas una cara...

És ell qui s'inventa històries. Hi ha més gent al món que ho fa a part de tu.

TONI

Puc beure un got d'aigua? Serà un moment. Tampoc no vull que el teu home arribi i ens trobi aquí bevent aigua a tots dos. Què pensarà?

Li diries que l'Àlex no és el teu home, però hi ha alguna cosa que et fascina de veure com la gent s'embala sola, com surt la bèstia que porten a dintre.

TONI

Que pensi el que vulgui, de fet. Tu què en penses de tot això?

RAQUEL

Estic desfeta.

Menteixes. Però no tant.

TONI

Ho sento.

RAQUEL

Necessito seure.

TONI

Surto, doncs, ho sento, de debò. No volia que ho sabessis d'aquesta manera. A mi em va passar el mateix. Ho sento, no t'ho hauria d'haver dit, però he sortit de casa, el vull matar, pensava, i no he pensat que a casa seva hi pogués haver la seva dona i t'ho he dit perquè no puc més, realment hauria d'anar-me'n, entenc que necessitis passar aquest moment tota sola.

No sap res de res. No sap que no vols estar sola. Que precisament per això estàs mentint.

RAQUEL

Estic/

TONI

Descol·locada.

RAQUEL

Sí. Però també/

TONI

Bloquejada.

RAQUEL

Sí.

TONI

Espantada.

RAQUEL

Sí.

Estàs sola. Les paraules són importants.

RAQUEL

Tu seu. No has de patir. L'Àlex no vindrà.

TONI

És amb ella?

RAQUEL

Sí.

Menteixes. L'Àlex és amb la Lídia. Però tu tampoc no saps si la dona d'aquest home que ara és a casa teva es diu Lídia, Carol, Maria, Paula, Princesa, Carinyu...

TONI

Jo ara he sortit de casa i la meva dona plorava.

RAQUEL

Tranquil, la consolarà.

Hi ha alguna cosa en això d'inventar-te que ets la dona del teu germà, la dona que és a casa mentre el seu home se'n folla una altra, que no és tan lluny del que et passa de veritat. A vegades el que ens inventem és més veritat del que ens pensem. Tot això que estem explicant és veritat.

TONI

Què faràs?

RAQUEL

Què faràs tu?

TONI

Jo ja ho he fet.

La meva filla.

RAQUEL

Com es diu?

TONI

Em diu galeta. A la meva dona, no. M'ha dit galeta mentre la ficava al seu llit, té set mesos, no em pot haver dit galeta, però jo ho he sentit, l'he ficada al llit, i no dormia, l'he agafa a coll per anar a dormir, he obert el llum petit, la lampareta amb una mà, i amb l'altra mà podia aguantar la nena. Amb una mà. L'he mirada un moment i m'ha vingut la imatge de la meva dona amb el teu home i he llançat la nena contra la paret.

RAQUEL

I la teva dona?

...

TONI

S'ho ha cregut.

Ell també s'inventa històries.

RAQUEL

I està feta pols.

TONI

I jo també.

RAQUEL

I jo. Per què no et quedes?

TONI

Amb tu?

Així no estaràs sola.

24.

No estaràs sola tu i ella tampoc.

Si miressis al teu voltant, sabries que no ets l'única que se sent sola. Hi ha tanta gent i fa tanta pena que anem pel món i ens pensem que som els únics que som importants, que no hi ha ningú més com nosaltres. Si miressis una mica al teu voltant, veuries que ella no és tan diferent de tu.

LÍDIA

Una mica d'arròs amb verdures, una amanida, una llesca de pa, i un iogurt.

ÀLEX

No tinc gana. Tinc feina.

LÍDIA

Pots menjar una mica, treballem una estona, preparem el cara a cara, i després ens ho acabem.

Podem treballar una estona, preparem el cara a cara i després mengem.

Podem treballar una estona.

ÀLEX

La carta. Me la sé de memòria, però hi ha d'haver alguna cosa. Vaig parlar massa. A l'entrevista. Vaig dir massa coses. Les sap totes. Sabrà tot el que diré. He de fer alguna cosa...

LÍDIA

Has de dir alguna cosa nova.

ÀLEX

Dir-la.

LÍDIA

Dir-la.

ÀLEX

Quina?

LÍDIA

Necessites que t'ajudi? M'assec al teu costat/

ÀLEX

No cal que ens movem.

LÍDIA

M'assec allà.

ÀLEX

I em dius coses.

LÍDIA

Coses que penso.

ÀLEX

És la teva feina.

LÍDIA

No ho faig per la feina. M'assec allà i et miro.

ÀLEX

Què veus?

LÍDIA

Surts al carrer. Vas cap a la tele.

ÀLEX

És el dia.

LÍDIA

Corres amb l'ipod posat.

ÀLEX

I hi ha gent darrere meu.

LÍDIA

No.

ÀLEX

Hi ha gent. N'hi haurà un que m'atraparà i es posarà al meu costat. És un home que ha sortit de casa, ha deixat la seva dona per veure'm a mi. Si tu no hagués escrit aquella carta, no correria darrere meu...

LÍDIA

I per què no venia amb la seva dona?

ÀLEX

Ell no ho sap però la seva dona també correrà darrere meu.

LÍDIA

No em puc creure que ningú més no t'atrapi.

RAQUEL

Hi ha una altra dona.

ÀLEX

Quan em giri, s'enamorarà.

LÍDIA

Sí. La tens enganxada i no para de mirar-te.

ÀLEX

Què vol?

LÍDIA

Que diguis coses importants. Finalment podràs canviar/

ÀLEX

Guanyar.

I tots aquests que corren/

LÍDIA

Jo també hi soc.

ÀLEX

Tu no pots córrer, vas amb talons.

LÍDIA

Doncs què faig?

ÀLEX

Ajuda'm. Hauré de dir coses. Tu em pots ajudar.

Des d'aquí. No cal que et moguis.

Així estem bé.

Ara esteu bé, tots quatre. Però potser no durarà gaire.

Un dia mirareu la tele. Faran anuncis. Sortirà una dona, que no és la Lídia, sortirà una dona a la tele, que dirà "Tornem després de la publicitat", i hi haurà els anuncis, i tu i en Toni, de costat, mirareu els anuncis, que s'acabaran. Tot s'acaba un dia o altre.

Els anuncis s'acabaran i començarà el cara a cara.

25.

En TONI i la RAQUEL miren la tele. Fan anuncis. S'estan a punt d'acabar.

RAQUEL

Aquesta noia fa aquest anunci i dos mil més.

TONI

Te'ls saps de memòria.

RAQUEL

Potser no existeix. L'he vista anunciant les últimes rebaixes de l'atxe i eme. No és guapa. És un anunci de l'atxe i eme on no surten guapes. L'he vista anunciant gas natural. Surt sense roba. Però es tapa. Si tingués bon cos, no es taparia. Fa un anunci de gasolina, dins del cotxe, la veus darrere el vidre, la reconec jo perquè m'hi fixo. Els vidres li tapen unes taques que té aquí a la cara.

TONI

Tres anuncis en un mateix mes? Es passa moltes hores gravant.

RAQUEL

I aquests són els que jo he vist, vés a saber.

TONI

No deu ser mai a casa.

RAQUEL

No deu tenir casa.

TONI

Viu als platós. No veu mai al seu home ni la seva filla.

RAQUEL

Només veu l'home que li arrenca els pantalons de l'atxe i eme.

TONI

Ja és algú.

RAQUEL

Però quan s'acaben els anuncis... ella on va?

TONI

Exacte. On va?

Els anuncis s'acaben. Tu i en Toni gireu el cap, alhora, i ho veieu. Hi ha l'Àlex, fent el que ell volia, fent aquest cara a cara, dient coses, parlant molt, una paraula rere a l'altre, escopint-ho tot a l'altre, que també respon, li diu coses, les paraules són importants, i l'Àlex s'hi torna, ja no diu el que hi havia a la carta, diu allò i moltes altres coses, moltes més que a l'entrevista, i l'altre també en diu unes altres, però l'Àlex hi torna, i l'altre també, una pilota de tennis d'un costat a l'altre, i l'Àlex s'hi torna, i l'altre també, i en Toni i tu ho mireu, ell pensa en la Carol quan veu l'Àlex, tu penses en la Lídia quan veus l'Àlex, tots dos esteu sols, en Toni està sol perquè l'Àlex és amb la Carol, es pensa, pobre, i tu estàs sola perquè vas animar l'Àlex, vas ser tu, sí, vas animar l'Àlex a fer aquella entrevista, i aquella entrevista ara és un cara a cara, i tu estàs sola, un cara a cara d'aquests dos, ara cap aquí, ara cap allà, ara l'Àlex s'hi torna, ara s'hi torna a l'altra. Agafes el comandament. Amb la mà. No ho podeu veure més. Us sentiu sols. Us creix la ràbia. L'Àlex guanya, us penseu. No ho podeu veure més. Us penseu que l'Àlex guanya i per això apagueu la tele.

RAQUEL

La nena dorm?

TONI

Sí. L'anem a veure?

Us penseu que l'Àlex guanya, però us equivoqueu molt. L'Àlex perd. I encara no s'ho pot creure.

26.

L'ÀLEX no para de moure's mentre la CAROL intenta desmaquillar-lo.

CAROL

Ho estàs passant malament. La manera com t'ha/ Tu seu. Un moment. Jo soc aquí, no hauria de ser-hi, però m'és igual. Seu, deixa de pensar un moment. Vols dutxar-te primer? Dutxa't amb tot el maquillatge posat, és igual, dutxa't si ho necessites, jo m'espero, però així, movent-te tant, et faràs mal, et ficaré alguna cosa a l'ull i haurem de córrer a l'hospital, tots dos junts, haurem de córrer i no vull, això que t'ha passat ja és prou/ com per acabar el dia a l'hospital, em sap greu, les coses dolentes venen quan menys t'ho esperes: el meu home ha llençat la meva filla contra la paret, l'ha posada en una bossa, ha esperat que vingués el camió de les escombraries i l'ha llençada a dintre. Què et sembla? Ara, així millor, quiet. El meu home ha matat la meva filla i tu has perdut el/ Dic perdre i no sé si és això, no soc precisa, jo soc més d'imatges i no tant de paraules, explico les coses i no ho faig bé, he dit que tu has perdut i no és ben bé així, seria més que l'altre ha guanyat, les coses que ha dit, les coses que t'ha dit t'han deixat/ i he dit que el meu home ha matat la meva filla i tampoc no és ben bé així. El meu home *m'ha dit* que ha matat la meva filla i jo m'ho he cregut i m'ha caigut el món a sobre, i he pensat on és la meva nena, on és la/ tota sola, jo, i el meu home ha fet això, i jo on soc, i no puc anar a la tele perquè la Lídia no em deixa, i no puc estar a casa, i no puc/ m'he col·lapsat, tot de paraules, tot de pensaments aquí dintre que no em deixaven veure això que està passant ara. Jo t'estic maquillant altra vegada perquè el meu home m'ha dit que ha matat a la nostra filla. S'ho ha inventat. S'inventa històries. I m'ho he cregut. Es *pensa* que m'ho he cregut, perquè només m'ha vist la cara d'espantada, quina cara hauries fet tu, potser la mateixa cara que has fet quan has vist que l'altre et guanyava, només m'ha vist aquella cara, però quan ha sortit, sense samarreta, al carrer, amb aquesta fred que fa, pobre desgraciat, ha sortit de casa, jo he canviat la cara perquè m'ha vingut aquesta imatge al cap. Aquesta imatge: tu i jo aquí altra vegada, perquè després que el meu home s'hagi inventat una cosa així, pobre desgraciat sense samarreta pel carrer, ja no em sento culpable, puc estar aquí, amb tu, puc estar on sigui amb tu, perquè tu també vols, ara, no em diguis que no, ara que estàs així, amb aquesta cara, com si haguessis perdut, jo t'he dit que has perdut, però no soc de paraules, l'altre ha guanyat, però tu encara no has perdut, no em diguis que et penses que has perdut, perquè jo vull estar aquí, amb tu, i tu també ho vols, tanca els ulls, si realment ho vols.

La CAROL li fica l'espongeta a l'ull, com aquell que res. L'ÀLEX ha de tancar els ulls per força. Per un moment, la CAROL somriu, però l'ÀLEX li clava un cop i se'n va.

27.

El timbre de casa la Raquel sona sense parar.

Com sempre, fas servir l'interfon sense saber qui hi ha a baix. Els del servei tècnic diuen que vindran a arreglar-lo demà, però és mentida, els serveis tècnics sempre menteixen. Tothom menteix.

RAQUEL

Àlex.

L'Àlex fa molt mala cara. Ja no és guapo.

ÀLEX

Puc menjar alguna cosa?

RAQUEL

Jo ja he sopat.

ÀLEX

Un got d'aigua, Raquel.

RAQUEL

Un got d'aigua...

ÀLEX

No me'l vols donar. Ho sento. Tens raó. Perdona. No t'hauria d'haver demanat res, perdona, no et demano res. No estic bé. M'has vist? Què he dit? M'has vist a la tele? L'he cagada, Raquel. És culpa meva. Ho sento, perdona'm. Com estàs? Fas bona cara, jo no, ho sento, m'ho mereixo, vaig marxar, tots aquests dies fora de casa i tu aquí, clar que no em vols donar ni un got d'aigua, només faltaria que me'l donessis, no me'l mereixo, has estat menjant plats descongelats i jo no hi era. He tirat la tovallola, venint cap aquí, he pensat en tu, i he tirat la tovallola, no pot ser, vull tornar a casa, amb la meva germana, a vegades és com si fóssim parella, vull tornar a casa, s'ha acabat tot això, vull agafar la Raquel, fer-li un petonet i que m'abraci abans d'anar a dormir, com si tingués set anys, ja n'hi ha prou, em pensava que aniria bé tot plegat i l'he cagada. Torno a casa, amb tu, Raquel, no em mereixo ni un got d'aigua, però ara ja està, ara soc aquí i no hauràs de tornar a sopar sola. Puc? Només una mica.

La Raquel es deixa abraçar. Se la veu incòmode, intenta parlar.

RAQUEL

Àlex, em fas mal. Sóc una dona. Tinc pits. Ara, així, millor. Àlex, sisplau, no apretis tant.

Mentre l'Àlex t'abraça, o et fa petons, o qualsevol cosa, te n'adones que és real, que ha tornat a casa, que és un home que ha tornat a casa, però ara, a casa teva, ja n'hi ha un altre, d'home, que puja les escales, ell ha obert la porta de baix amb les claus, puja les escales i és aquí, a la porta, el veus?, ell sí que veu com tu i el teu germà us abraceu. Però ell es pensa que és el teu home, el teu nòvio, en Toni es pensa que l'Àlex és la teva parella que ha tornat a casa i no s'ho pot creure.

TONI

Raquel.

RAQUEL

És l'Àlex.

TONI

Ja ho sé.

ÀLEX

Hola... Toni? Què tal? La teva dona m'ha explicat que... Estàs bé?

Veus que en Toni dubta. Que mira els ulls de l'Àlex, i els seus dits, els d'en Toni, plens de venetes, la sang li bombeja pels dits de la mà, que es dobleguen, uns a sobre els altres, i fan un puny.

ÀLEX

Hauries de parlar amb ella.

RAQUEL

No li diguis què ha de fer.

ÀLEX

La seva dona es pensa que...

TONI

La meva dona què?

ÀLEX

No està gaire bé.

TONI

La meva dona.

ÀLEX

La teva dona. Perdona. No he vingut per dir-te res de la teva dona. He vingut per la Raquel.

Li mires la mà, la seva mà, que ara és un puny. Podries agafar en Toni i dir-li que es calmi, que no ha d'estar gelós, que l'Àlex és el teu germà, que tu vols estar amb ell, amb en Toni. Però no ho fas, perquè tens ganes que en Toni li trenqui la cara a l'Àlex. El teu germà t'ha fet molt de mal. En Toni, amb el cop que li clavarà ara, li farà molt de mal.

En TONI clava un cop molt fort a l'ÀLEX, que no se l'esperava. Per un moment, sembla que en TONI es penedirà del que ha fet, però finalment somriu.

RAQUEL

Estàs bé?

TONI

Li he clavat un cop.

RAQUEL

Sí.

TONI

I estic bé. Feia temps que ho hauria d'haver fet.

ÀLEX

El nas...

TONI

No em costaria res tornar-hi.

ÀLEX

Raquel, una mica de gel, o alguna cosa.

En TONI clava un altre cop a l'ÀLEX i un altre, i un altre i un altre. Molts cops. Molta sang.

TONI

Ara ja està. Ja estic millor.

T'imagines que a en Toni li ha costat arribar fins aquí. T'imagines que en Toni era un home que no hauria clavat mai un cop a ningú. I mira'l ara. Et fa un petó i t'agafa l'esquena amb el puny tancat. Et taca una mica la samarreta. Encara que la rentis, no marxarà. És el que té la sang.

ÀLEX, *sense entendre què ha passat.*

És sang. Jo només venia perquè m'ajudessis.

RAQUEL

I t'ajudo. Dóna'm la mà. Aquesta no, l'altra, aquesta mà, exacte. Seu. Estàs bé? Estàs trist, pel cara a cara, i et vols quedar, aquí, però no pot ser Àlex, i no per mi.

Menteixes.

RAQUEL

Vas començar una cosa i l'has d'acabar.

ÀLEX

Ja ho he dit tot, Raquel.

RAQUEL

Ja ho sé.

ÀLEX

Vaig escriure una carta, vaig fer una entrevista, i ara un cara a cara. Ho he dit tot.

RAQUEL

És que no has de dir res més. Pensa una mica, Àlex. Pensa en el que vas escriure. T'has equivocat. Les paraules, Àlex, no n'hi ha prou amb les paraules. Que no ho veus? Que no veus en Toni, com somriu, ara, mira en Toni, el veus, es neteja el puny, l'aigua li regalima pels quatre dits, mira'l com somriu. Veus en Toni? Veus el seu puny? Allò no són paraules, pensa en la teva carta, en el que hi deies, Àlex, mira en Toni, mira't el puny, obre, els dits, és una mà, què hi tens a dins, és una pistola, Àlex, corres amb l'ipod posat, Àlex, corres i hi tens una pistola, i et gires, i dispares.

Has parlat massa tot aquest temps. Fes coses, Àlex. Ho dic per tu.

Menteixes. Ho dius per tu. Vols que l'Àlex se'n vagi. Ara tens en Toni i vols que l'Àlex faci una cosa terrible, amb aquesta pistola que té entre els dits, saps que li passaran coses terribles a l'Àlex quan la faci servir, però s'ho mereix. Quan l'Àlex surt de casa, somrius. No li dius res. Les paraules són importants, però no tant.

28.

L'ÀLEX arriba a casa la LÍDIA. Té la cara destrossada. La LÍDIA va molt guapa. S'ha maquillat i els talons que porta encara són més alts..

ÀLEX

T'has arreglat.

LÍDIA

Em pensava que podríem sortir a celebrar el teu cara a cara.

Ho he pensat abans de veure't a la tele.

Ho sento.

Vaig blanca. Ho sento. No he pensat res. Hauria d'haver anat negre. O més fosca.

T'ho ha fet l'altre tot això?

Et deu fer mal... T'ho ha curat algú. Has vist la teva germana. Has anat a casa seva. T'hi has estat una estona. Heu parlat. Te'n vols anar. Marxaràs ara.

S'ha acabat. Jo hi era, el primer dia. Te'n recordes?

Allà a casa teva. Ara fas la mateixa cara.

No és la mateixa cara. Tots aquests cops. T'han fet mal. Tens ganes de tornar-t'hi.

El tic de la teva mà. No l'amaguis a la butxaca. No passa res.

No amaguis la mà.

Per què no dius res?

Ja no tens paraules. A mi no em vols dir res?

Alguna cosa li deus haver dit a la teva germana. O ha estat ella que t'ha dit alguna cosa a tu?

Tu vas amb xandall. Jo vaig així, tan arreglada. Fem riure.

No rius. Jo tampoc. No tenim cap motiu per riure.

Ni per parlar.

Li rebentaries el cap a la persona que t'ha fet això?

Tens por.

Per això no dius res.

De què tens por?

Sents una veu a dins teu que parla.

Ara no em sent.

Què et diu?

Que no em sent.

Què t'ha dit la teva germana? Jo també et diré coses. No tinguis por. Per què no dius res? No et mous.

És molt fàcil dir coses en una carta. Però fer-les potser no tant.

Agafa la pistola que tens a la butxaca.

Ell no sap que hi té una pistola.

Dius que la gent ja no et vol escoltar. És culpa meva. No t'he ajudat prou. Ho sento. Ara t'ajudaré. No em pots dir que no. Aniràs a la tele i et faran cas. Quan vegin que portes això a la mà, et faran molt de cas.

No la sabrà fer servir.

Tens por.

No és fàcil rebentar-li el cap a algú amb una pistola. No és fàcil si no ho has fet mai. Una pistola no té instruccions. No saps quantes vegades pot disparar. Però és com anar amb bici. Quan n'has après, quan ho has fet una vegada, ja no s'oblida mai.

Jo te n'ensenyo. Aixeca la mà. L'altra mà. I apunta'm.
Em donaràs les gràcies?

No et dirà res.

És igual. Les paraules són importants, però no tant.

L'ÀLEX triga milions d'anys, però al final dispara.

29.

El so d'aquest tret viatja a molta velocitat. 350 metres per segon. Si tot anés tan ràpid, si fóssim tots tan ràpids, quan el teu germà arribés a la tele, la Carol veuria que porta la pistola que tu li has donat. Però no la veu.

CAROL

Has tornat. Ho sabia. Ha arribat el dia. Tu i jo junts. Ens menjarem el món. Tothom et mira, aquí a la tele, vols que et digui els seus noms?, fa estona que tenen els ulls oberts, i no saben el que és el col·liri, però tu has tornat per mi, eh que sí, tu m'has volgut a mi tota l'estona, aquella carta que vas escriure, ja no sé què deies, què deies en aquella carta?

El teu germà se la mira amb ràbia. Ja no sembla el teu germà.

CAROL

De fet, és igual allò d'aquella carta. No és important. L'important és que ara ets aquí. I que has tornat per mi. Has tornat per mi, no?

El teu germà té la pistola a la mà.

Mira't la mà, Àlex. Aquesta mà és important, ja ho veuràs. És aquesta mà. I la Carol t'ho està demanant. Diu que has vingut per ella. Doncs fes-ho. Fes-ho per ella. Si has pogut amb la Lídia, fes-ho amb la Carol, i després de la Carol, tots aquells d'allà que també et miren. Fes-la servir Àlex.

CAROL

Em dónes la mà, Àlex?

El teu germà té la mà dins la butxaca. Però la treu.

I dispara.

Hi ha molt soroll, tots aquests trets, tots aquests crits, totes aquestes paraules.

El teu germà és a la tele i dispara. A tothom.

Una vegada, i una altra, i una altra, i una altra.

L'Àlex ja no podrà parar.

Només sentim els trets. El soroll dels trets no ens deixa veure res.